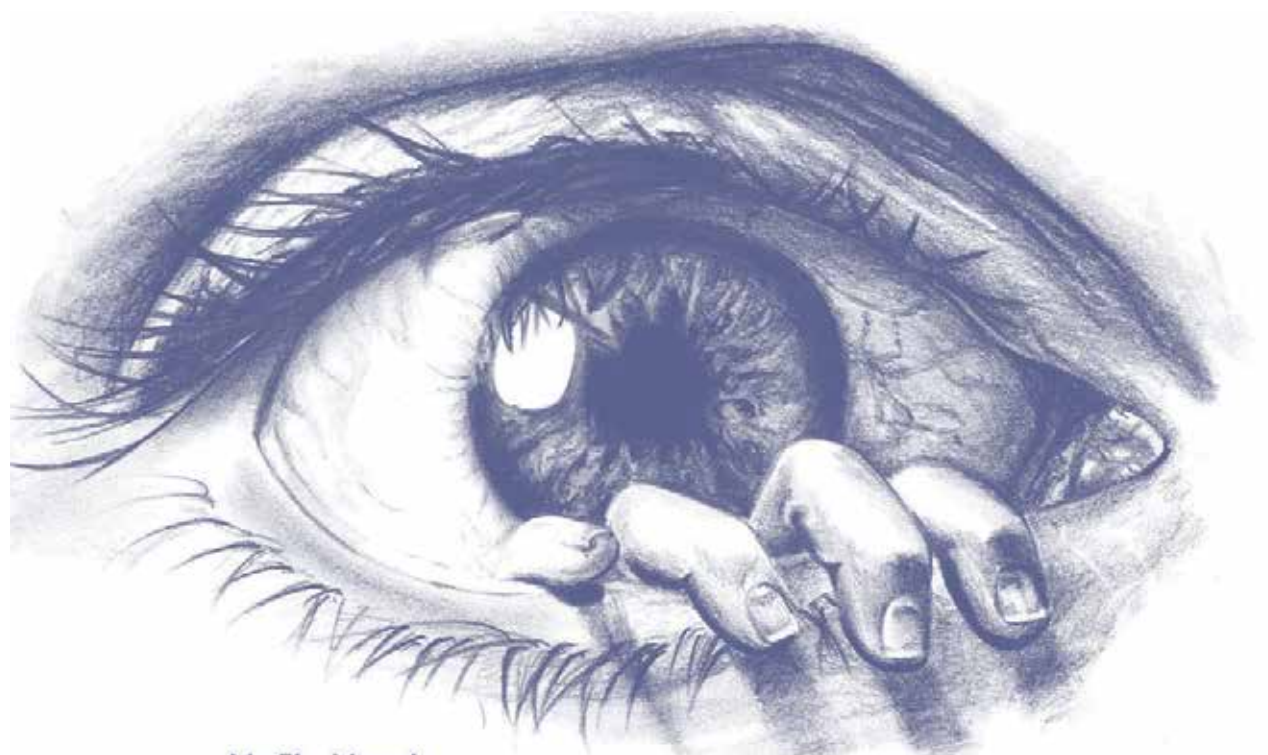

ΕΝΤΟΣ ΕΚΤΟΣ

ΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ/ΙΣΣΕΣ ΠΟΥ
ΕΙΝΑΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΟΥ
ΚΡΑΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΜΕΡΟΣ
ΤΟΥ ΔΙΚΟΥ ΜΑΣ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ
ΕΙΝΑΙ ΚΟΜΜΑΤΙ ΑΠΟ ΕΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΚΑΙ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

Ναζίμ Χικμέτ

«Το χειρότερο είναι να κουβαλάει ο άνθρωπος, τη φυλακή μέσα του»

Πολιτικές δίκες και επίδικα

Το κράτος ποτέ δεν αναγνώρισε ότι διεξάγει πολιτικές δίκες.

Η κοινωνική νομιμοποίηση πρακτικών αγώνα του αναρχικού χώρου, π.χ ενέργειες των ένοπλων οργανώσεων, απαλλοτριώσεις τραπεζών, εμπρηστικές επιθέσεις κλπ. προκαλεί τρόμο στην εξουσία. Για αυτό το λόγο μια σειρά υποθέσεων, ειδικά τα τελευταία 9 χρόνια αποτέλεσαν εξαρχής τον δοκιμαστικό σωλήνα για τους κατασταλτικούς πειραματισμούς του καθεστώτος, σε μια σειρά «καινοτομιών» σε δικονομικό, κατασταλτικό και επικοινωνιακό επίπεδο. Πειράματα που τελικά παγιώνονται, τόσο σε κοινωνικό επίπεδο, όσο και στο εσωτερικό του ανταγωνιστικού κινήματος και αποκρυσταλλώνονται σε μια διαρκώς αναβαθμιζόμενη καταστολή, σε μια διαρκή κατάσταση έκτακτης ανάγκης.

Σε αυτή την κατασταλτική επίθεση του κράτους κεντρικό ρόλο παίζει η δικαστική εξουσία, που με κύριο όχημα την «αντιτρομοκρατική» νομοθεσία έρχεται να «διορθώσει» τα πράγματα. Με βάση αυτή, εξαιρούν τους ενόρκους από αυτές τις δίκες, μεγιστοποιούν τις ποινές που επιβάλλονται και προωθούν ταυτόχρονα το «δόγμα της συλλογικής ευθύνης». Συγχρόνως, οι τόσο μελετημένες «ασάφειες» του «αντιτρομοκρατικού» νόμου, έρχονται να καλύψουν τα όποια κενά υπάρχουν.

Οι τρομονόμοι στοχεύουν κύρια τις ένοπλες οργανώσεις, αλλά και πρακτικές αγώνα του αναρχικού χώρου. Παράλληλα στο στόχαστρό τους βρίσκεται η έμπρακτη αλληλεγγύη, σε μια προσπάθεια πολιτικής απομόνωσης των

ένοπλων οργανώσεων από τον πολιτικό χώρο που προέρχονται στέλνοντας ένα γενικότερο μήνυμα εκφοβισμού, ειδικά σε αγωνιστές που δρουν ή θέλουν να δράσουν σε ανατρεπτική κατεύθυνση. Τέλος, η αντιτρομοκρατική νομοθεσία παρέχει το πλαίσιο για την αναβάθμιση της ποινικής καταστολής απέναντι σε ένα σύνολο πολιτικών δραστηριοτήτων τέτοιων που δεν περιορίζονται στα στενά πλαίσια της αστικής νομιμότητας.

Το καθεστώς, λοιπόν, έχοντας εξασφαλίσει στο έπακρο το νομικό του οπλοστάσιο απέναντι στον εσωτερικό εχθρό, βρήκε και τους «πρόθυμους» να μπουν στην προμετωπίδα αυτής της επίθεσης, που δεν είναι άλλοι από μια σειρά εντεταλμένων δικαστικών, οι οποίοι διατίθενται να υπερβούν οποιαδήποτε εναπομείναντα προσχήματα του «νομικού πολιτισμού», που οι ίδιοι υπηρετούν. Πειθήνια όργανα της αντιτρομοκρατικής και τις εκάστοτε εξουσίες, επιχειρούν να δικάσουν χωρίς την παρουσία των κατηγορουμένων, συνηγόρων, δημοσιογράφων παίρνοντας μέτρα περιορισμού της «δημόσιας δίκης», αποβάλλοντας ακόμα και το ακροατήριο. Ταυτόχρονα λειτουργούν ενισχυτικά σε μια σειρά ειδικών μέτρων, όπως η διεξαγωγή δικών εντός του Κορυδαλλού, η παρακράτηση ταυτοτήτων, η απαγόρευση μαγνητοφωνήσεων. Όλα τα παραπάνω συντελούν σε μια νέα διαχείριση των πολιτικών δικών και την προσπάθεια διεξαγωγής δικών express σε καθεστώς πλήρους απομόνωσης, αναδεικνύοντας έτσι την πολιτική βαρύτητα αυτών των δικών ως ένα ακόμα πεδίο όξυνσης του αγώνα ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο.

Ο δικαστικός κατασταλτικός μηχανισμός του κράτους

το τελευταίο διάστημα περνάει σε μια αναβαθμισμένη επίθεση. Ζητούμενο για το κράτος είναι η αντιμετώπιση κάθε μορφής αντίστασης και ο εκφοβισμός όσων έχουν επιλέξει να βρίσκονται σε συνεχή ρήξη με την εξουσία. Ο εσωτερικός εχθρός καθώς και οι αιχμάλωτοι αυτού του πολέμου πρέπει να χτυπηθούν με όλα τα μέσα.

Χαρακτηριστικά παραδείγματα:

- Η 2η δίκη του Επαναστατικού Αγώνα όπου στις 3/3/2016 το μέλος της οργάνωσης Ν. Μαζιώτης καταδικάζεται σε ισόβια κάθειρξη για την έκρηξη βόμβας στο «κοινοφελές» (σύμφωνα με την έδρα του δικαστηρίου) ίδρυμα της Τράπεζας της Ελλάδας και επιπλέον 129 χρόνια για την συμπλοκή στο Μοναστηράκι, καθώς και δύο απαλλοτριώσεις τραπεζών. Μια καταδίκη που επιβάλλεται πρώτη φορά για έκρηξη βόμβας χωρίς θύματα και το μήνυμα που στέλνει έχει πολλαπλούς αποδέκτες. Απ' την μια, καταδικάζεται σε ισόβια κάθειρξη η επιμονή και η συνέπεια στην συνέχιση του ένοπλου αγώνα και από την άλλη η καταδίκη αυτή προσπαθεί να λειτουργήσει παραδειγματικά, τόσο για τους ενεργούς αντάρτες πόλης, όσο και για συντρόφους που σκέφτονται την συμμετοχή τους σε αντάρτικες οργανώσεις.

- Μια άλλη δίκη σε αυτό το μοτίβο καταστολής, που βρισκόταν σε εξέλιξη την ίδια περίοδο, ήταν η δίκη για την απόπειρα απόδρασης της Συνομοσίας Πυρήνων της Φωτιάς. Σε αυτή την υπόθεση οι μηχανισμοί του κράτους μέσω των συλλήψεων και των διώξεων συγγενών μελών της ΣΠΦ, επιχειρήσαν να θέσουν σε ομηρία τα μέλη της οργάνωσης και να σπείρουν τον φόβο σε όσους στέκονται ή θέλουν να σταθούν αλληλέγγυοι με έμπρακτο τρόπο. Στόχος ήταν και παραμένει η δημιουργία μιας «υγειονομικής ζώνης» απομόνωσης γύρω από τους ένοπλους αντάρτες.

- Στις 26 Μαρτίου ολοκληρώθηκε το εφετείο που αφορούσε μια σειρά επιλογών του αναρχικού αγώνα στο

[η συνέχεια στην επόμενη σελίδα](#) ➤

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Πολιτικές Δίκες και Επίδικα — σελ.1
- Σκουριές: Συνέντευξη με μέλος της Επιτροπής Αγώνα Μ. Παναγίας-Ενημερώσεις από δίκες — σελ. 3
- Χάνοντας την ελπίδα, βρίσκοντας τον εγκλεισμό. Μόρια Λέσβου — σελ. 6
- Κείμενο Μ.Νικολόπουλου “Καταλήψεις και μαχητικός ανταγωνισμός” — σελ. 7
- Συνέντευξη με τον σύντροφο Μ. Σεϊσίδη — σελ. 8
- Κείμενο Ο. Οικονομίδου: “Από τους αγώνες στις φυλακές ως την απελευθέρωση” - Σχετικά με τον αγώνα του Ντ. Γιατζόγλου — σελ.10
- Συνέντευξη με τον σύντροφο Γ. Καραγιαννίδη — σελ.11
- Κείμενο Β. Φάτση — σελ.13
- Διεθνή νέα — σελ.14
- Λόγια Σταράτα — σελ.16

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΕΜΑΣ...

Η εφημερίδα που κρατάτε στα χέρια σας είναι αποτέλεσμα της εργασίας μιας ομάδας αδιαμεσολάβητης αντιπληροφόρησης και αλληλεγγύης για τους πολιτικούς κρατούμενους, καθώς και γενικότερα ζητήματα εγκλεισμού, η οποία κυκλοφορεί κάθε 2 μήνες.

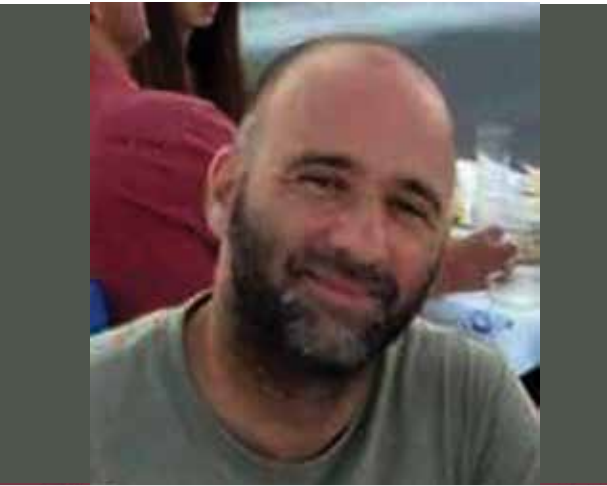
Για εμάς οι συντρόφισσες και οι σύντροφοι που είναι αιχμάλωτοι του κράτους είναι μέρος του δικού μας αγώνα και είναι κομμάτι από εμάς. Η αλληλεγγύη στους φυλακισμένους και στους διωκόμενους συντρόφους/ισσες είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τον αγώνα για την επανάσταση, για μια κοινωνία ισότητας, ελευθερίας για την αναρχία.

Η αλληλεγγύη στους πολιτικούς κρατούμενους δεν μπορεί να είναι ούτε επιλεκτική, ούτε μερική, αλλά αφορά το σύνολό τους.

Αποδεχόμαστε ότι όλες οι «παράνομες» από το καθεστώς μορφές δράσης, είναι μέρος του επαναστατικού κινήματος. Απορρίπτουμε λοιπόν οποιοδήποτε διαχωρισμό μεταξύ μορφών πάλης.

ΕΝΤΟΣ - ΕΚΤΟΣ
ομάδα αντιπληροφόρησης
και αλληλεγγύης

Email: efimerida@espiov.net

Ο σύντροφος Χρήστος Πόλιτης άρχισε να δραστηριοποιείται από τα εφηβικά του χρόνια στον αναρχικό/αντιεξουσιαστικό χώρο συμμετέχοντας στις πορείες και τις συγκεντρώσεις στα μέσα της δεκαετίας του '90. Λόγω της έντονης και συνεχόμενης παρουσίας του στις κινηματικές δράσεις, πορείες και απεργίες, τον Δεκέμβρη του 2010 στοχοποιήθηκε ως μέλος της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, και προφυλακίστηκε στις φυλακές Γρεβενών, όπου παρέμεινε 6 μήνες, και τελικά αθωώθηκε. Τα επόμενα χρόνια, συνέχισε να υπερασπίζεται τα ιδανικά του και τα ιδεολογικά του προτάγματα, συμμετέχοντας στην ομάδα Ταξική Αντεπίθεση και σε συνελεύσεις αλληλεγγύης για διωκόμενους και φυλακισμένους αγωνιστές. Πέθανε τα ξημερώματα της 11ης Μαρτίου από ανακοπή καρδιάς.

► οποίο βρίσκονταν κατηγορούμενοι οι σύντροφοι Α. Ντάλιος, Γ. Μιχαηλίδης, Δ. Πολίτης, Ν. Ρωμανός καθώς και το μέλος της Σ.Π.Φ. Γ. Τσάκαλος.

Από το πρωτόδικο δικαστήριο, η αντιτρομοκρατική σε συνεργασία με την δράκα των πρόθυμων δικαστικών που διαθέτει, επιχείρησε με νομικίστικους ακροβατισμούς και διονομικές «καινοτομίες» να διευρύνει το πεδίο εφαρμογής του «αντιτρομοκρατικού» νόμου (187 Α). Έτσι, ενώ οι τέσσερις πρώτοι σύντροφοι αθώωθηκαν από την ένταξη στην Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, οι επιμέρους πράξεις που κατηγορούνταν χαρακτηρίστηκαν ως «τρομοκρατικές» και οι ίδιοι ως ατομικοί «τρομοκράτες» αφού από την έδρα υιοθετήθηκε η άποψη ότι η ίδια πράξη αν διαπραχθεί από αναρχικό έχει άλλη ποινική βαρύτητα και εμπίπτει στον «αντιτρομοκρατικό», αναφέροντας αρκετές φορές ως επιβαρυντικό στοιχείο το ότι οι κατηγορούμενοι δηλώνουν αναρχικοί.

Μπορούμε να πούμε ότι πλέον, η αναρχική πολιτική ταυτότητα λειτουργεί ως ένα νέο «ιδιώνυμο» που φτάνει για να χαρακτηριστεί κάποιος ως «τρομοκράτης», που σαν επακόλουθο θα έχει αναβαθμισμένες στο έπακρο ποινές. Στην αιτιολόγηση από πλευράς της εισαγγελίας για την απόρριψη των ελαφρυντικών που ζητήθηκαν, ακούστηκε το επιχείρημα ότι αδυνατεί να συναινέσει, αφού αυτοί συνεχίζουν να έχουν τις ίδιες απόψεις, ζητώντας άμεσα με αυτόν τον τρόπο δηλώσεις μετάνοιας. Δημιουργείται έτσι ένα δεδικασμένο με πολύ σοβαρές συνέπειες από δω και εμπρός. Όπου θα υπάρχει αδυναμία ένταξης των συντρόφων μας σε κάποια οργάνωση να χαρακτηρίζονται οι πράξεις τους «τρομοκρατικές» και οι ίδιοι ως ατομικοί «τρομοκράτες», αφού θα αρκεί η αναρχική πολιτική ταυτότητα για κάτι τέτοιο.

• Με εισήγηση του εισαγγελέα για θέματα τρομοκρατίας Δ. Ασπρογέρακα προς το συμβούλιο εφετών, εκδόθηκε βούλευμα που παραπέμπει σε νέα δίκη στις 25 Μαΐου τους αναρχικούς: Κώστα Σακκά, Μάριο Σείσιδη, Γρηγόρη Τσιρώνη, Νίκο Μαζιώτη και Παναγιώτη Ασιώτη, καθώς και τους κατηγορούμενους για ληστείες τραπεζών: Μαρία Θεοφίλου, Σπύρο Χριστοδουλου, Γιώργο Πετρακάκο και δύο ακόμα άτομα του φιλικού του περιβάλλοντος (Υπόθεση ληστών του Διστόμου). Το κατασκευάσμα αυτό, προσπαθεί να τεκμηριώσει τον συσχετισμό υποθέσεων ληστειών τραπεζών και προσώπων που κατηγορούνται σε αυτές με την δράση του Επαναστατικού Αγώνα. Αυτές οι νέες αλχημείες, στόχο έχουν να μεθοδεύσουν ένα στρεβλό θεώρημα, ότι αναρχικοί - «ποινικοί» αποτελούν τις δύο όψεις του ίδιου νομίσματος, είναι μια προσπάθεια απονομηματοδότησης του πολιτικού χαρακτήρα των ένοπλων επαναστατικών οργανώσεων, της πρακτικής της απαλλοτρίωσης τραπεζών, καθώς επίσης και μια προσπάθεια παράτασης της δικαστικής ομηρίας και της φυσικής αιχμαλωσίας των πολιτικών κρατούμενων και όχι μόνο κάτω από τον «αντιτρομοκρατικό» νόμο 187Α.

• Πρόσφατα εκδόθηκε το βούλευμα που, ανάμεσα στα άλλα, αφορά και την απόπειρα απόδρασης με ελικόπτερο από τις φυλακές Κορυδαλλού, η οποία επιχειρήθηκε τον Φλεβάρη του 2016 από την Πόλα Ρούπα μέλος του Επαναστατικού Αγώνα. Στα όσα ως τώρα έχουν γίνει γνωστά από το περιεχόμενο του βουλευματος, πέντε σύντροφοι και πιο συγκεκριμένα ο Ν. Μαζιώτης μέλος του Ε.Α. και τέσσερα μέλη της Σ.Π.Φ. Ο. Οικονομίδου, Γ. Πολύδωρος, Γ. Τσάκαλος και Χ.Τσάκαλος, κατηγορούνται για ηθική αυτοουργία σε τέσσερα κακούργηματα. Για απαγή, διατάραξη της ασφάλειας αεροσκάφους με χρήση βίας, απόπειρα ανθρωποκτονίας από πρόθεση σε ήμερη ψυχική κατάσταση και τέλος για πράξη βίας κατά προσώπου εντός αεροσκάφους εν πτήση. Όλα αυτά με τρόπο, σε έκταση και υπό συνθήκες που είναι δυνατών να βλάψουν την χώρα κλπ., δηλαδή με τον «αντιτρομοκρατικό» νόμο. Ο ειδικός σε αλχημείες και νομικούς ακροβατισμούς εφέτης ανακριτής Ε. Νικόπουλος, μετέτρεψε την πλημμεληματικού χαρακτήρα κατηγορία της απόπειρας απόδρασης

σε 4 κακούργηματα, επικαλούμενος την ηθική αυτοουργία.

Ηθική αυτοουργία ανάμεσα σε αναρχικούς δεν υπάρχει. Δεν υπάρχουν καθοδηγητές και καθοδηγούμενοι. Αυτό το γνωρίζει πολύ καλά ο συγκεκριμένος εφέτης ανακριτής, άσχετο αν του φαίνεται αδιανόητο, γιατί όλος του ο αξιακός κώδικας βασίζεται πάνω στην ιεραρχία. Όντας υποτακτικός και ο ίδιος της εκάστοτε εξουσίας. Η επιλογή της ηθικής αυτοουργίας έρχεται να παρακάμψει την «αβελβία» του νομοθέτη, ο οποίος αναγνωρίζει την φυσική ροπή του κρατούμενου προς την ελευθερία και για αυτό την τιμωρεί με την μικρότερη ποινή (πλημμέλημα). Με αυτόν τον τρόπο επέλεξε ο ειδικός εφέτης ανακριτής να εξαιρέσει τους πολιτικούς κρατούμενους από τον συγκεκριμένο νόμο. Η απόπειρα απόδρασης πολιτικού κρατούμενου θα πρέπει να τιμωρείται με βαρύτερες ποινές, και εδώ έρχεται η σάβδα σωτηρίας του τρομονόμου.

• Τέλος, η «αντιτρομοκρατική», μέσω του Ιωάννη Αγγελή, αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου πρώην επίσημη εισαγγελέα στη ΔΑΕΕΒ, άσκησε αναίρεση στην αθώωτική απόφαση του Εφετείου Αθηνών που αφορούσε τον Τάσο Θεοφίλου. Στις 11 Μαΐου θα εξεταστεί το αίτημα για αναίρεση στην ολομέλεια του Αρείου Πάγου. Αν τελικά γίνει δεκτό, σημαίνει ότι ο σύντροφός μας παραμένει με την πρωτόδικη απόφαση (25 χρόνια κατά συγχώνευση) και επιστρέφει στην φυλακή.

Η αθώωση του Τάσου Θεοφίλου ήταν ένα σοβαρό πλήγμα για την «αντιτρομοκρατική», που είδε να καταρρέει εξ ολοκλήρου το κατηγορητήριο που είχε κατασκευάσει στα εργαστήρια του 12ου ορόφου της ΓΑΔΑ, να αμφισβητείται εμπράκτως η χρήση του DNA από δικαστική έδρα, να πλήττεται επί της ουσίας ο ίδιος ο τρομονόμος 187Α.

Η «αντιτρομοκρατική» και η δράκα των εντεταλμένων δικαστικών και εισαγγελέων που ελέγχει, δεν μπορούν να δεχτούν αυτή την ήττα. Όπως δεν μπορούν να αφήσουν χωρίς απάντηση το κίνημα αλληλεγγύης που ορθώθηκε γύρω από αυτή την απόφαση. Ένα μαζικό κίνημα αλληλεγγύης όπου είχε ευρύτερη πολιτική και κοινωνική βάση. Η συγκεκριμένη υπόθεση ξεπερνά το πρόσωπο του συντρόφου Θεοφίλου και πρέπει να αποτελέσει ένα σημείο σφοδρής αντιπαράθεσης ανάμεσα στις κρατικές κατασταλτικές δυνάμεις και το ανταγωνιστικό κίνημα γενικότερα. Η 11 Μάη ας φροντίσουμε να είναι μια ημερομηνία όπου θα μείνει αξέχαστη στην «αντιτρομοκρατική». Μια ημερομηνία που θα ταυτιστεί με το πληγωμένο γόητρο της τάχα παντοδύναμης υπηρεσίας.

Το μήνυμα που επιχειρεί να στείλει το κράτος μέσα από αυτές τις δίκες και όχι μόνο, είναι σαφές και έχει πολλούς αποδέκτες. Από τη μία, οποιαδήποτε αναρχική πρακτική που ξεφεύγει από τα όρια της αστικής νομιμότητας, θα αντιμετωπίζεται με την μέγιστη κατασταλτική-ποινική επίθεση του κράτους, και συγχρόνως θέλει να λειτουργήσει αποτρεπτικά-εκφοβιστικά για όποιον/α σκέφτεται να δράσει σε μία τέτοια κατεύθυνση.

Μεγάλη μερίδα του χώρου έχει απαξιώσει την βαρύτητα των πολιτικών δικών, μη αντιλαμβανόμενος αυτές ως άλλο ένα πεδίο του αγώνα, άλλο ένα πεδίο αντιπαράθεσης με τους μηχανισμούς του κράτους. Έχει αντιμετωπίσει αυτές τις δίκες σαν μια διεργασία που αφορά αποκλειστικά του έγκλειστους και το κράτος, που το μόνο διακύβευμα σε αυτές είναι το ύψος των ποινών. Αυτό, όμως, σαν αντίληψη αποτελεί εσωτερική του ήττα, απόρροια των κατασταλτικών επιτυχιών του κράτους.

Για εμάς, η εξέλιξη αυτή βασίζεται σε σημαντικά λάθη που προέρχονται απ' την στάση των αγωνιζόμενων εντός και εκτός των τειχών.

Το κίνημα αλληλεγγύης και το σύνολο του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου καλείται να απαντήσει με όλα τα μέσα, ώστε να αποτελέσει ανάχωμα τόσο στις προαναφερθείσες μεθοδεύσεις, όσο και στη γενικότερη προσπάθεια του κράτους να αποπολιτικοποιήσει και να απονομηματοδοτήσει τον αγώνα των συντρόφων μας.

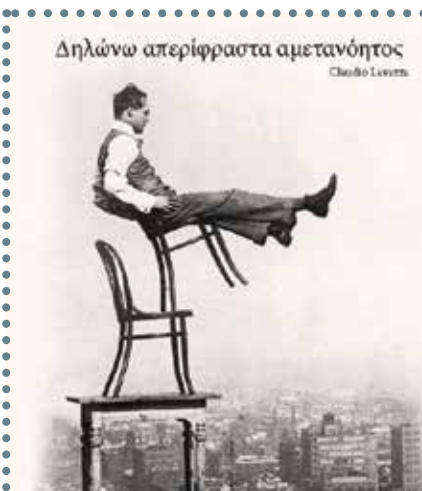
Εντός - Εκτός

Σκουριές: Συνέντευξη με τον Σκούρα Γ. μέλος της επιτροπής αγώνα Μ. Παναγιιάς Ένα πείραμα κατασταλτικού μοντέλου, μια κατάσταση εξαίρεσης στη ΒΑ Χαλκιδική

1 Σε ποιά φάση βρίσκεται σήμερα ο αγώνας των κατοίκων της Χαλκιδικής ενάντια στην εξόρυξη του χρυσού;

Όσον αφορά την κινηματική κατάσταση στη ΒΑ Χαλκιδική, θα μπορούσαμε να πούμε ότι, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, ακολουθεί την κινηματική κατάσταση ανά την επι-

Κυκλοφόρησε από το «Ταμείο αλληλεγγύης φυλακισμένων και διωκόμενων αγωνιστών» το βιβλίο του Claudio Lavazza με τίτλο «Δηλώνω απεριφραστα αμετανόητος». Τα έσοδα θα διατεθούν για την οικονομική ενίσχυση των πολιτικών κρατούμενων.

Ενημερώσεις από δίκες που είναι σε εξέλιξη

ΔΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Στη δίκη αυτή κατηγορούμενη είναι η Π. Ρούπα μέλος του Επαναστατικού Αγώνα για την επίθεση της οργάνωσης στην Τράπεζα της Ελλάδας και βρίσκεται στο τελετικό στάδιο. Στη συνεδρίαση της 19ης Απριλίου αναμένεται η πολιτική κατάθεση της Π. Ρούπα και στην επόμενη συνεδρίαση θα υπάρξει η απόφαση και η πρόταση του εισαγγελέα.

θυμίζουμε ότι στο πρωτόδικο δικαστήριο η Ρ. Ρούπα βρισκόταν στην παρανομία και είχε καταδικαστεί ερήμην σε 11 χρόνια κάθειρξη μόνο για τα πλημμελήματα.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ

Την Δευτέρα 26/03 ολοκληρώθηκε το εφετείο που αφορά μια σειρά πρακτικές του αναρχικού αγώνα (π.χ. εμπρησμοί, ληστείες τραπεζών κλπ) στο οποίο τέσσερις σύντροφοι μας καταδικάστηκαν ως "ατομικοί τρομοκράτες" (περισσότερα στο κύριο άρθρο της εφημερίδας). Η απόφαση δεν διέφερε σε τίποτα από την πρωτόδικη και τα χρόνια παρέμειναν σχεδόν ίδια. Πιο συγκεκριμένα, ο Α. Ντάλιος καταδικάστηκε σε 27 χρόνια, ο Ν. Ρωμανός σε 18 χρόνια, ο Δ. Πολίτης σε 12 χρόνια και 2 μήνες, ο Γ. Μιχαηλίδης σε 11 χρόνια και το μέλος της Σ.Π.Φ. Γ. Τσάκαλος σε 5 χρόνια.

ΕΦΕΤΕΙΟ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ ΤΗΣ Σ.Π.Φ. ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ

Σκουριών, έχει αναγάγει αλλά και καταφέρει να πείσει μεγάλο μέρος συναγωνιστών/τριών ότι το ζήτημα της αλλαγής της γεωμορφολογίας της Χαλκιδικής και προοδευτικά όλης της Β. Ελλάδας είναι θέμα απλά τεχνικής φύσης. Ότι πρόκειται για πρόβλημα μεθοδολογίας και ότι η μέθοδος της ακαριαίας τήξης (το flashmelting) είναι η "καρδιά" του όλου ζητήματος.

Στην Επιτροπή Αγώνα Μ. Παναγιιάς είμαστε πεπεισμένοι ότι με την ολοκλήρωση της παραπάνω διαδικασίας θα δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις διαλόγου μεταξύ κυβέρνησης και εταιρείας που θα οδηγήσουν στην αλλαγή της αρχικής σύμβασης. Δηλαδή, από την υποχώρηση της Ελληνικός Χρυσός σε καθετοποιημένη κατεργασία και παραγωγή καθαρών μετάλλων, σε απλή παραγωγή αφορολογητών μεταλλευτικών συμπτυκνωμάτων, που θα εξαγονται κυρίως στην Κίνα για να παράγονται εκεί τα καθάρá μετάλλα. Καμία, λοιπόν, έστω και καταστροφική υπεραξία για την ελληνική κοινωνία αλλά μόνο κάποια φορολογητέα φτηνομεροκάματα για την τοπική κοινωνία.*

*Δεν είναι καθόλου τυχαίο το ότι αποκαλέσαμε από την αρχή τη διαδικασία της διαπραγμάτευσης «παράγκα».

Η πρώτη απάντηση γράφτηκε πριν την Τετάρτη 4/4, μέρα που ανακοινώθηκε το αποτέλεσμα της διαπραγμάτευσης. Δε γνωρίζουμε βέβαια ακόμη το 7ο σελίδο κείμενο της απόφασης, όμως οι μέχρι τώρα δηλώσεις του Υπουργείου Περιβάλλοντος και της Ελληνικός Χρυσός επιβεβαιώνουν το γαίερμα όπως και την αναγκαιότητα ανασύνταξης του αγώνα.

2 Πόσο έχει επιδράσει η άνοδος του Σύριζα στην κυβέρνηση; Δημιουργήσε αυταπάτες μέσα στις γραμμές των αγωνιζόμενων κατοίκων της Χαλκιδικής;

Αν το δούμε ποσοτικά το θέμα, θα πούμε ότι η επίδραση ήταν μεγάλη και αρνητική. Αν το δούμε ποιοτικά, θα πούμε ότι ήταν μέγιστη και σχεδόν καταστροφική.

Ήδη, η δήθεν "κινηματική" παρουσία ενός αντιπολιτευόμενου αριστερού κομματιού, όπως ο ΣΥΡΙΖΑ της περιόδου 2006-2012, που αγωνιζότανε για να μπει ή να μην μπει στο κοινοβούλιο, ήταν προβληματική από την πρώτη στιγμή

η συνέχεια στην επόμενη σελίδα ➤

εμπλοκής του στον αναδυόμενο-επιανεμφανιζόμενο αγώνα κατά των εξορύξεων στη ΒΑ Χαλκιδική.

Παραπιπτόντως, κατά τη διάρκεια του προηγούμενου αγώνα, αυτού της Ολυμπιάδας 1996-2001 ενάντια στην TVX, το εν λόγω κόμμα, όπως και όλη η επίσημη αριστερά, τοποθετούνταν υπέρ των εξορύξεων και του “δικαιου αγώνα των μεταλλωρύχων”.

Ο κύριος λόγος προβληματισμών και προβλημάτων ήταν οι φιλοθεσμικές και νομικίστικες εμμονές τους, που υπονομεύανε τις αυθόρμητες φαντασιακές ρήξεις και υπερβάσεις που επιχειρούσε η λαϊκή βάση της περιοχής με αφορμή την απομυθοποίηση του ρόλου των εταιρειών “κολοσσών”, από τον Μποδοσάκη μέχρι την TVX, αλλά και με αφορμή τη χρεοκοπία του ελληνικού κράτους και των όποιων προηγούμενων επιλογών του περί ανάπτυξης, ευημερίας και ηθικής ή οικονομικής ανωτερότητας. Δηλαδή, εξαρχής και παρά τις όποιες “συμπορεύσεις”, υπήρχε πάντα πρόβλημα εσωτερικής κινηματικής έντασης μεταξύ των τάσεων αυτοδιαχείρισης, αυτοπροσδιορισμού και κοινωνικο-οικονομικής ανασύνταξης από τα κάτω και της νομικίστικης, συνδικαλιστικής και μικροπολιτικής μικρόνοιας των υποσχέσεων/διεκδικήσεων από και προς τα πάνω. Αυτό βέβαια από μόνο του δεν ήταν ικανό να αναστείλει την ορμή και τη διάθεση των αγωνιζόμενων, δεδομένης και της συγκυρίας της εποχής και της παρουσίας αρκετών δυναμικών κινημάτων τα πρώτα μνημονιακά χρόνια. Η αυταπάτη άρχισε πραγματικά να δημιουργείται από το καλοκαίρι του '12, με την εντελώς απρόσμενη, για εμάς τουλάχιστον, εκλογική άνοδο του ΣΥ-ΡΙΖΑ και την εκλογή, για πρώτη φορά από το 1958, βουλευτή

της αριστεράς, έστω και ΣΥΡΙΖΑ, στη Χαλκιδική. Η προοπτική εκλογικής και όχι κινηματικής νίκης αποτέλεσε την καλύτερη ενασχόληση των “φιλοθεσμικών” και κομματικών καταφερτζήδων. Αυτό, σε συνδυασμό με το κατασταλτικό κρεσέντο του δόγματος “καμία ανοχή” των Σαμαρά-Δένδια, οδήγησαν μεγάλο μέρος των συναγωνιστών ακριβώς στην εκλογική αυταπάτη της διαφαινόμενης τότε νίκης της “νέας” Ελπίδας. Δυστυχώς, οι συνέπειες τέτοιων συγχρωτισμών δε συμμαζεύονται εύκολα. Σήμερα βρίσκόμεστε σε πολύ πιο δύσκολη κατάσταση, περιβαλλοντικά και κινηματικά μιλώντας, από το Γενάρη του '15 και την προβληματική λαϊκίστικη αλλά και λαϊκή αυταπάτη ότι αν εκλεγόταν μια νέα, πολλά υποσχόμενη, κυβέρνηση στις 25/1, θα λυνόταν το πρόβλημά τους στις 26/1.

3 Μετά την επίθεση στο εργοτάξιο της Eldorado ακολούθησαν τηλεφωνικές υποκλοπές, λήψη dna, παρακολούθησεις, εισβολές σε σπίτια κλπ, ασκήθηκαν διώξεις μέχρι και για σύσταση εγκληματικής οργάνωσης αρχικά με το νόμο 187. Θα μπορούσε αυτός ο αγώνας να συνδεθεί με τον αγώνα ενάντια στον τρομονόμο 187Α

και, αν ναι, πώς κατά την γνώμη σου;

Αρχικά θα πρέπει να πούμε ότι η κατηγορία για σύσταση εγκληματικής οργάνωσης παραμένει στην υπόθεση του εμπρησμού του εργοταξίου των Σκουριών όπου εμπλέκονται 21 άτομα (εκδικάζεται στο τριμελές εφετείο καουρηγμάτων των 1/10/18 στη Θεσσαλονίκη), ενώ έχει μετατραπεί σε σύσταση συμμορίας στην υπόθεση του Λάκκου Καρατζά όπου εμπλέκονται άλλα 29 άτομα και δικάζονται στις 10/5 στο ίδιο δικαστήριο.

Τώρα, όσον αφορά τα παραλειπόμενα του εμπρησμού του εργοσταξίου, προσωπικά νομίζω ότι ιδιαίτερα κατά το εξάμηνο μετά από το συμβάν, η ΒΑ Χαλκιδική βίωσε μια κατάσταση εξάιρεσης, με την εφαρμογή ενός πειραματικού κατασταλτικού μοντέλου που κάποιοι νομικοί κατέδειξαν ως αντιτρομοκρατία αλά Χαλκιδική. Μια ολόκληρη περιοχή, τουλάχιστον 5.000 άνθρωποι, μήτρε σε κατασταλτική καραντίνα. Οι νυχτερινές εισβολές σε σπίτια, οι συνεχείς τηλεφωνικές παρακολουθήσεις (400 “επίσημες” άρσεις τηλεφωνικού απορρήτου), οι μαζικές λήψεις DNA και το μυστήριο που μπορεί να περιβάλει στη λαϊκή φαντασία το υποτιθέμενο “απόλυτο” ανακριτικό πειστήριο, σε συνδυασμό με την καθαρή ποινικοποίηση ενός κοινωνικού κινήματος μέσω της ταύτισής του με μια φανταστική εγκληματική οργάνωση, έγιναν καθημερινή πραγματικότητα. Αυτά μαζί με την εμπλοκή/παρέμβαση εκκλησιαστικών, κομματικών και μιντιακών παραγόντων για την πάντα απαραίτητη “επανάδιάρθρωση των σκέψεων”,δημιούργησαν μια κατάσταση, ένα κλίμα φόβου, καχυποψίας και έντονων τάσεων αυτο-συντήρησης, με συνέπεια την ένταση των δυναμικών εσω-

τερικής απομόνωσης που δημιουργούνται στα κοινωνικά αλλά και στα πολιτικά κινήματα σε ιδιαίτερες και κρίσιμες στιγμές. Δημιουργήθηκε,δηλαδή, ένας πρώτος διαχωρισμός μεταξύ των άμεσα εμπλεκόμενων και όλων των υπολοίπων. Κατά τη γνώμη μου, η συγκεκριμένη συγκυρία, και δεν εννοώ το συμβάν του εμπρησμού, αλλά αυτού που επέβαλε η καταστολή σε βάθος μηνών με αφορμή το παραπάνω, ήταν η στιγμή που θα μπορούσε πραγματικά το διευρυμένο πια κίνημα κατά των μέγα εξορύξεων να συνδεθεί άμεσα με τον αγώνα ενάντια στον τρομονόμο, να γίνει δηλαδή η κοινωνική αντανάκλαση του αγώνα ενάντια στον 187Α. Από τον αγώνα ενάντια στην καπιταλιστική παράνοια των ισοπεδωτικών εξορύξεων και της καταστροφής της φύσης, ως τον αγώνα ενάντια στην παράνοια/ αυθαιρεσία του εγκλεισμού και της φυσικής και ψυχικής εκμηδένισης των πολιτικών αντιπάλων, ο δρόμος είναι ή θα έπρεπε να είναι αυτονόητα δυνατός και ανοιχτός. Δείγμα κατασταλτική γραφής Χαλκιδικιώτες και αλληλέγγυοι/αλληλέγγυες είχαν λάβει ήδη στις 21/10/2012. Εκείνο το απόγευμα στις Σκουρίες-Χοντρό Δέντρο κατά τη διενέργεια του πρώτου οργίου καταστολής, αυτό που καταστάλη ήταν πρώτιστα οι εγκληματικές αφέλειες και οι ανυπόστατες αισιοδοξίες των “φιλονομιοφρόνων” και, κυρίως, των απανταχού φιλοαναθετικών. Στους δήθεν αυτονόητους κομπασμούς ότι η αστυνομία δεν μπορεί και δεν θα χτυπήσει γερνόνια και γυναικόπαιδα έλαβαν ως απάντηση ευθείες βολές πλαστικών σφαιρών και δια

κρυγόνων διασποράς και ένα ανηλέες, συνεχές κνηνητό 8 χλμ μέσα σε διακεκομμένα χημικά τούνελ που προοδευτικά δημιουργούσαν “τα παιδιά του λαού”, τα “δικά μας παιδιά”, οι μπάτσοι δηλαδή. Δυστυχώς, το μύνημα από πολλούς δεν έγινε αντιληπτό στο βάθος του, το θέαμα είναι πιο εύληπτο από την ουσία των πραγμάτων, οπότε και οι πιθανότητες φαντασιακής ρήξης ενός “παραδοσιακά” συντηρητικού λαού καθίστανται σχεδόν αδύνατες. Έτσι, όταν χρειάστηκε να αντιμετωπιστεί η ad hoc “βιομηχανία διώξεων”, οι περισσότεροι δικωκόμοιοι βρέθηκαν μπροστά της ως ατομικές και όχι ως κινηματικές υποστάσεις. Οπότε και η δικαστική αίθουσα δεν έγινε σαφώς για όλους και άμεσα ένα ακόμη σημαντικό πεδίο του αγώνα.

4 Ένα πραγματικό πογκρόμ έχει συντελεστεί από το κράτος ενάντια στους αγωνιζόμενους κατοίκους της Χαλκιδικής. Πόσοι συνολικά διώκονται ή έχουν διωχθεί και σε ποιά φάση βρίσκονται αυτές οι δίκες σήμερα; Σε νομικό επίπεδο τι μεθοδεύσεις και καινοτομίες έχουν εφαρμοστεί ως προς αυτές τις διώσεις;

Η αλήθεια είναι ότι από αυτή την άποψη είχαμε την τιμητική μας. Από την έναρξη των εντάσεων, με αφορμή την εισβολή της Eldorado στο βουνό, και μέχρι τις κνηποποιήσεις με το Beyond Europe, τον Αύγουστο του '15, οι εμπλεκόμενοι σε δικογραφίες διαφοροποιημένες σοβαρότητας ήταν περίπου 450 άνθρωποι. Εξ αυτών, περίπου 70 αλληλέγγυοι/ες από το εξωτερικό. Συνολικά μέχρι στιγμής έχουν σχηματιστεί περισσότερες από 40 δικογραφίες, εκ των οποίων το μεγαλύτερο μέρος έχει ολοκληρωθεί και αφορά σε αθώωσεις και παραγραφές με το νόμο 4411/16 του Παρασκευόπουλου. Αυτή την στιγμή εκκρεμούν οι τρεις πιο δύσκολες δίκες, του εμπρησμού του εργοταξίου των Σκουριών, του Λάκκου Καρατζά και των γεγονότων στις 9/9/12 στις Σκουρίες, που εκδικάζεται στις 6/6/18 στο μεικτό Ορκωτό Θεσ/νίκης, και αφορά άλλους πέντε συναγωνιστές. Οι παραπάνω συνοδεύονται από τέσσερα εφετεία για αντίσταση κατά της αρχής και διατάραξη κοινής ειρήνης, συν καμιά δεκαριά ακόμη προσδιορισμένες ή προς προσδιορισμό δικογραφίες επίσης πλημμεληματικού χαρακτήρα. Πρέπει να σημειωθεί ότι αρκετοί από εμάς εμπλέκονται ακόμη και σε 15 δικογραφίες. Σε νομικό επίπεδο καινοτομία και μεθόδευση αποτέλεσε το εύρος και το καταφανές της ποινικοποίησης της ίδιας της κοινωνικής διαμαρτυρίας αλλά και των απλών καθημερινών ανθρώπινων σχέσεων, πόσω μάλλον της αντίστασης. Μια αυτόβουλη καλησπέρα ή μια μικρή στάση στο σημείο της διαμαρτυρίας ενός περαστικού ήταν αρκετή για να τον εμπλέξει σε ένα δικαστικό πήγαινε-έλα. Οι σαράντα τόσες δικογραφίες στήθηκαν αφού πρώτα μελετήθηκαν επί χρόνια, σε υψηλά εταιρικά και κρατικά κλιμάκια, τα πρωτόγνωρα κοινωνικά δεδομένα που αναδύονταν στην περιοχή. Δεν ήταν καθόλου τυχαία -και ήταν σίγουρα καινοτομία- η επιλογή εισβολής για την καταστροφή του φυλακίου αγώνα και την κατάληψη του βουνού το Μάρτη του 2012 των μισθοφόρων-εργαζόμενων και όχι των αστυνομικών δυνάμεων καταστολής. Όπως και δεν ήταν απλή τηλεοπτική ατάκα, αμέσως μετά τα “μεγάλα” γεγονότα των Σκουριών, η παραδοχή-προτροπή του αστυνομικού διευθυντή Χαλκιδικής ότι το ζήτημα στη ΒΑ Χαλκιδική δεν γίνεται να αντιμετωπιστεί μόνο με τη χυδαία αστυνομική βία. Πως θα έπρεπε να προσβληθούν οι νέες κοινωνικές, όπως και πολιτικές σχέσεις, που διαμορφώνονταν μέσα από τον καθημερινό αγώνα ενάντια στην εταιρεία, με τις χωριάτικες πλατείες μας και τις συζητήσεις μας περί αυτοδιαχείρισης και άμεσης δημοκρατίας, μέσα από την υπέρβαση του τοπικού και τη συμμετοχή σε κάτι που έγινε πανελλήνιο και παγκόσμιο. Αυτό επιτυγχάνεται πολύ καλύτερα με τη μακροχρόνια φθορά της “κόλλας χαρτιού” των δικαστηρίων και της μεθοδευμένης υπονόμησης μέσω του εκφοβισμού και της καχυποψίας. Άξιο, επίσης, λόγω και προσοχής είναι το γεγονός ότι οι δυο τελευταίες κλήσεις

σε προανάκριση, που επιδόθηκαν τον περασμένο Φλεβάρη στη Μ. Παναγία, αφορούν σε διαμαρτυρίες στη δασική περιοχή Τσικάρας-Μεγάλης Παναγίας το Μάρτη και Απρίλη του '17 κατά τη διενέργεια γεωερευνητικών γεωτρήσεων εκτός των “αδειοδοτημένων” Σκουριών, είναι μηνύσεις από την Eldorado και όχι από την Εισαγγελία Πολυγύρου. Στις δυο αυτές μηνύσεις, που εμπλέκουν 23 ανθρώπους συνολικά, η εταιρεία υπονοεί σαφώς διαφυγόντα κέρδη όποτε έχει καταθέσει και πολιτική αγωγή. Μάλλον θα πρωτοτυπήσει και πάλι η Χαλκιδική με την πρώτη φαινομενικά “δειλή” (λόγω διατύπωσης) εφαρμογή διατάξεων που προβλέπονται στη CETA, τη διατλαντική συμφωνία Ευρώπης - Καναδά.

5 Αυτές οι διώσεις κατά πόσο έχουν επηρεάσει την αγωνιστική διάθεση των κατοίκων; Έχουν λειτουργήσει ανασταλτικά;

Η κατασταλτική δυναμική που αναπτύχθηκε και οι εσωτερικοί διαχωρισμοί που εμφανίστηκαν αναφορικά με τη διαχείριση των επικείμενων δικών, επέτρεψαν την επανεμφάνιση στο προσκήνιο διαφόρων επαγγελματιών παρηγορητών. Πολιτικάντιδων, κυβερνητικών, παρακυβερνητικών, αυτοδιοικητικών, παπάδων και δεκάδων δικηγόρων. Η μεθοδική δράση τους όλα αυτά τα χρόνια σίγουρα επηρέασε την αγωνιστική διάθεση των κατοίκων, αλλά δεν την ανέστειλε, αφού οι δυναμικές κινητοποιήσεις συνεχίστηκαν μέχρι το τέλος του 2015. Το κίνημα, βέβαια, προοδευτικά απομαζικοποιήθηκε, παρά την όποια ζωντάνια. Σ’ αυτό συνέδραμαν σίγουρα α) το επικοινωνιακό παιχνίδι της κυβέρνησης με όρους αριστερής πολιτικής προπαγάνδας, αυτούς των “αυστηρών” εξαγγελιών (οι διοικητικά ανυπόστατες αποφάσεις Λαφαζιάνη, τα “τσουχτερά” πρόστιμα, οι αποφάσεις “κόλαφος” Σκουρλέτη και η “ακριβοδικεία” του χρηματιστή Σταθάκη), β) η απειλή απώλειας της “ιερής” εργασιακής εκμετάλλευσης από το “μεγαλύτερο” επενδυτή στην χώρα, ενορχηστρωμένη μέσα στην φούρια του τρίτου μνημονίου από τα “νέο-εργατιστικά” ιδιωτικά κανάλια (Σκάι, Αντένα, Mega κτλ), που καθιστούσε τους αντιδρώντες ότι κάτι πολύ σοβαρό θα συμβεί και γ) με καταλήτη, βέβαια, την εκ νέου αναθετική διάθεση, όπως αυτή αναδείχθηκε σε όλη την ελληνική επικράτεια, όπως και στην περιοχή, μετά τη συλλογική παραισθήση υπέρ δημοψηφίσματος το καλοκαίρι του 2015. Παρόλα αυτά, όμως, και ανεξάρτητα από τη μικρή ή μεγάλη μαζικότητα, το κίνημα στη ΒΑ Χαλκιδική παραμένει ζωντανό και ενεργό, συνεχίζοντας να δημιουργεί σοβαρά προβλήματα στις λειτουργίες της εταιρείας. Δεν είναι τυχαία, όπως είπαμε και πριν, η αυτοπρόσωπη πλέον εμπλοκή της εταιρείας στο δικαστικό αγώνα, κάτι που δεν είχε γίνει μέχρι σήμερα. Ας αναλογιστούμε, στην υπόθεση του εμπρησμού του εργοταξίου, ότι η εταιρεία τότε ως “δείγμα καλής διάθεσης” προς την τοπική κοινωνία είχε ανακαλέσει την παράσταση πολιτικής αγωγής.

6 Στην Ήπειρο πολυεθνικές εταιρείες σχεδιάζουν να προχωρήσουν σε χερσαία εξόρυξη πετρελαίου και υπάρχουν αντιδράσεις από την τοπική κοινωνία, αντίστοιχα και σε άλλες περιοχές για ζητήματα λεηλασίας της φύσης υπάρχουν ανήσεις που αντιστέκονται. Υπάρχει κάποιος συντονισμός ή σχέση για κάτι τέτοιο;

Με τους Ηπειρώτες, όπως και με άλλες τοπικές ή ευρύτερες αντιστάσεις/ αντιδράσεις, υπάρχουν κυρίως σχέσεις επικοινωνίας και αμοιβαίας υποστήριξης. Η Επιτροπή Αγώνα Μ. Παναγίας συμμετέχει στις προσπάθειες συντονισμού που βρίσκονται σε εξέλιξη μέσω της Πανελλαδικής Συμμαχίας για το Νερό ή της Συνέλευσης για την Αποανάπτυξη και την Άμεση Δημοκρατία, χωρίς όμως να μπορούσαν να πούμε ότι έχει επιτευχθεί κάτι καταληκτικό. Τα νερά του Πηλίου, ο Αχελώος, το Ελληνικό, οι ΒΑΠΕ και τα πετρέλαια στην Ήπει-

ρο είναι σίγουρα και δικό μας θέμα. Όμως ο συντονισμός των δράσεων είναι ένα σημαντικό ζητούμενο και νομίζω πως για να επιτευχθεί πραγματικά κάτι τέτοιο πρέπει πρώτα να ξεφύγουμε από τις εξ ανάγκης και εκ των πραγμάτων συμμαχίες (κοινός εχθρός γαρ) και να μπούμε σε μια πιο ειλικρινή και εφ' όλης της ύλης προσέγγιση των ζητημάτων καταστροφής και λεηλασίας της φύσης. Πρέπει να γίνει ξεκάθαρα αντιληπτό και συνειδητά αποδεκτό ότι το κοινωνικό είναι βαθύτερα πολιτικό, ότι η ιδιωτικοποίηση του νερού δεν σημαίνει μόνο κέρδη για την όποια εταιρεία, ότι οι εξορύξεις αν δεν γίνουν στην Ευρώπη θα εντατικοποιηθούν στον τρίτο ή αναπτυσσόμενο κόσμο, ότι το τοπικό δεν είναι εγωιστικά τοπικιστικό, αλλά ευρύτερο, και μπορεί και παγκόσμιο, ότι ο καπιταλισμός δεν είναι αναρχοκομμουνιστική αφαίρεση, αλλά αυτό που υφίσταμεθα λόγω της ληστρικής του φύσης καθημερινά. Θέλω να πω ότι, εκτός από τους κοινούς εχθρούς, πρέπει να προσδιορίσουμε και κοινούς στόχους με πεισιτικές αντιπροτάσεις υπέρβασης των καταναλωτικών παραισθήσεων του καπιταλιστικού κόσμου, για να “τολμήσουμε” έναν πραγματικό και ενδεχόμενα αποτελεσματικό συντονισμό.

7 Η επιτροπή αγώνα Μεγάλης Παναγίας έχει βγάλει ανακοινώσεις εκφράζοντας την αλληλεγγύη της σε πολιτικούς κρατούμενους π.χ. Νίκος Ρωμανός. Πώς αντιλαμβάνεστε τους πολιτικούς κρατούμενους στα πλαίσια του δικού σας αγώνα;

Στη Μ. Παναγία από την αρχή του αγώνα το 2006 είχε γίνει αντιληπτό ότι το πρόβλημα των εξορύξεων είχε έντονα πολιτικές διαστάσεις και δεν ήταν απλά περιβαλλοντικό ζήτημα ή χρηματιστηριακό παιχνίδι. Έτσι, με τη συζητημένη μεταξύ των κατοίκων πολιτική αποχή στις πρώτες Καλλικρατικές εκλογές του 2010, αναδείχθηκε πρώτο κόμμα η κάπη-χέστρα, με 38%, και δημιουργήθηκε η κοινωνική δυναμική έντονης πολιτικής και ακτιβιστικής αντιπαράθεσης, τόσο με τον συρφετό του τέως υπουργού και τέως Δημάρχου, Πάχτα, όσο και με τους διάφορους κυβερνητικούς και εταιρικούς παρατρεχάμενους. Έτσι, όταν μπήκε στο παιχνίδι η αντιτρομοκρατική, με αφορμή τον εμπρησμό του εργοταξίου τον Φλεβάρη του 2013 και λόγω ακριβώς της παρουσίας της, η Επιτροπή Αγώνα Μ. Παναγίας, συνέχισε να υποστηρίζει ότι οι συγκεκριμένες δίκες έπρεπε να γίνουν άλλο ένα πεδίο αγώνα και να μετατραπούν σε ανοιχτά πολιτικές δίκες, μέσω της καθαρά κινηματικής υπερασπιστικής γραμμής και δεδομένου του πλήθους των εκατοντάδων εμπλεκομένων. Όπως, όμως, το αδιάσπαστο θεωρίας και πράξης παραμένει δύσκολο ζήτημα, ακόμα κι όταν αυτό επιβάλλεται από τις περιστάσεις, έτσι δυστυχώς και ο αγώνας των πολιτικών κρατούμενων δεν γίνεται αντιληπτός (σε όλη του τη διάσταση) εύκολα στην περιφέρεια όπως και στα μαζικότερα κινήματα, παρά τις όποιες εξαιρέσεις ή διαθέσεις πολλών αγωνιζόμενων στην περιοχή μας.

8 Η αλληλεγγύη στον αγώνα των κατοίκων της Χαλκιδικής ενάντια στην Eldorado ήταν όντως μεγάλη και

πολύμορφη, τόσο από τον αναρχικό και αντιεξουσιαστικό χώρο, όσο και από κομμάτια της αριστεράς. Αυτό στους κατοίκους αυτών των περιοχών τί επιδραση είχε, τόσο σε επίπεδο πολιτικής συνειδήσης, όσο και γενικότερα;

Είναι γνωστό ότι η Χαλκιδική, αν και με εξαιρέσεις, είναι ένας πολιτικά και κοινωνικά συντηρητικός τόπος. Από μόνη της η αποδοχή της αμερίσιτης αλληλεγγύης του α/α χώρου και πολλών αριστερών, όπως και, σε πολλές περιπτώσεις, η επιστροφή προς αυτούς, μπορεί να ειπωθεί ως μια πολύ θετική επίδραση. Συνεχίζει, όμως, να υπάρχει και σ’ αυτό το θέμα ένα ακόμα. Τα περισσότερα κοινωνικά ή περιβαλλοντικά κινήματα, αγρά ή γρήγορα, έρχονται αντιμέτωπα με ένα σοβαρό και ανεπιλυτο κοινό πρόβλημα. Σε βάθος χρόνου δεν καταφέρνουν να ακολουθήσουν με συνέπεια ή να έχουν συνέχεια αναφορικά με τις μαγικές και δημιουργικές στιγμές ανόδου και της κορύφωσης που, συνήθως, τα ίδια δημιουργούν. Σπάνια, δηλαδή, καταφέρνουν να διατηρήσουν την αυτοποιοτική ορμή τους και τις αυθόρμητες υπερβάσεις τους, γιατί, επί το πλείστον, οι στόχοι και οι προσδοκίες τους εμπιρεύουν στην τελική τη λογική του εξειδικευμένου και κατά συνέπεια του μερικού, του επιμέρους. Το επίσης σοβαρό, όμως, της υπόθεσης είναι ότι και οι αλληλέγγυοι πολιτικοί χώροι συχνά δεν ανταλλάβονται το πραγματικό πολιτικό και κοινωνικό διακύβευμα πολλών επιμέρους αγώνων. Πιστεύω ότι ο αγώνας π.χ. ενάντια στις μέγα εξορύξεις και τη διαρκή, ληστρική αναζήτηση νέων ενεργειακών και φυσικών πόρων δεν έγινε αντιληπτός στην πραγματική του διάσταση και στην αυτονόητη βαρύτητά του στην παγκόσμια γεωπολιτική σκακιέρα. Πέρα από τη σημαντικότερη αλληλεγγύη και συμμετοχή στις δυναμικές του αγώνα και την αυτονόητη, θα έλεγα, καταγγελία των διώξεων και της καταστολής, δεν κατάφεραν ακόμη ή δεν θέλησαν να οικειοποιηθούν τις προτροπές και παραινώσεις τόσο, αρχικά, της Πρωτοβουλίας Ενάντια στις Βλαπτικότητες, όσο και στη συνέχεια της Επιτροπής Αγώνα Μ. Παναγίας, ότι η καλύτερη συνδρομή και βοήθεια στον παραπάνω αγώνα θα ήταν η δικιά τους ανεξάρτητη πολιτική ανάληψη για το τι πραγματικά διακυβεύεται σε όλα τα επίπεδα με την εντατικοποίηση και επιβολή των μέγα εξορύξεων και για το πως θα μπορούσε να ανοιξει ένας σοβαρός δημόσιος διάλογος πάνω στην αναγκαιότητα επαναπροσδιορισμού των βασικών ανθρώπινων αναγκών.

9 Σήμερα θεωρείς ότι θα πρέπει οι όποιες κινήσεις αλληλεγγύης να επικεντρωθούν στο να αναδείξουν τους λόγους αυτής της βιομηχανίας διώξεων; Να αποτελέσουν οι δίκες άλλο ένα πεδίο του αγώνα; Ποιά είναι τα σημερινά πολιτικά επίδικα;

Ναι, θεωρώ ότι η επικέντρωση των κινήσεων αλληλεγγύης στην ανάδειξη των βαθύτερων λόγων της ύπαρξης της βιομηχανίας διώξεων και των πειραματικών κατασταλτικών μοντέλων μπορεί να βοηθήσει και τον ίδιο τον αγώνα ενάντια στις εξορύξεις στη Χαλκιδική και τη λοιπή επικράτεια, αλλά και να συνδράμει τους ντόπιους στην προσπάθεια μετατροπής των δικών σε ακόμη ένα πεδίο αγώνα. Όσο για τα σημερινά πολιτικά επίδικα, θα έλεγα ότι το ένα βρίσκεται στην εκ νέου προσπάθεια υπέρβασης της λογικής της ανάθεσης και της φιλοσοφίας της αναμονής που χαρακτηρίζουν εδώ και τρία χρόνια μεγάλο μέρος συναγωνιστών και συναγωνιστριών, ενώ το άλλο, το μάλλον δυσκολότερο, που αφορά τόσο τους ντόπιους, όσο και τους αλληλέγγυους, είναι, όπως έλεγα και προηγουμένως, η συνειδητή προσπάθεια ανοίγματος ενός πολιτικού δημόσιου διαλόγου πάνω ακριβώς στον επαναπροσδιορισμό των βασικών αναγκών και στη διερεύνηση πειστικών αντιπροτάσεων για έναν κόσμο χωρίς κράτη και αφεντικά, χωρίς εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους.

Στρατόπεδο Συγκέντρωσης Μόρια Λέσβου (χάνοντας την ελπίδα, βρίσκοντας τον εγκλεισμό)

Το στρατόπεδο συγκέντρωσης της Μόριας έχει κατασκευαστεί στο χώρο του παλιού στρατοπέδου Παραδέλλη και προβλεπόταν να έχει χωρητικότητα 180 ατόμων, ενώ παράλληλα να δημιουργηθεί το Προαναχωρησιακό Κέντρο, δυναμικής 800 ατόμων, με σχεδιασμό υλοποίησης το 2014, όμως η Μόρια μας ξαφνιάζει κάθε φορά με το πόσο χειρότερο μπορεί να γίνει.

Νοέμβριος 2018. Υπάρχουν πάνω από 7.500 άτομα με υποδομές για 2.500 ατόμων. Η ποσότητα τροφής ελάχιστη, κακής ποιότητας. Συνθήκες υγιεινής ανύπαρκτες και σε άθλια κατάσταση, η δε πρόσβαση σε νερό και ηλεκτρικό είναι μόνο για λίγες ώρες την ημέρα. Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες είναι λογικό να προκύπτουν ζητήματα για την ασφάλεια των ανθρώπων: λόγω του εγκλεισμού και της πίεσης που έχουν οι διαμένοντες, ξεσπάνε συχνά βίαια επεισόδια, με θύματα πάντα τους πιο αδύναμους.

Όλα αυτά έρχονται να προστεθούν και να ενισχύσουν τζν απελπισία που καταλαμβάνει τους περισσότερους, μέσα από την αβεβαιότητα που υπάρχει για την εξέλιξη των αιτημάτων ασύλου τους. Αιτήματα που διεκπεραιώνονται με πολύ αργούς ρυθμούς και αρνητικές, ως επί των πλείστων, αποφάσεις. Βασική ελπίδα, όσο παράδοξο και να είναι, να αναγνωριστούν με κάποια μορφή "ευαλωτότητας" ώστε να μπορέσουν να μεταφερθούν σε άλλο καταυλισμό ή στην καλύτερη περίπτωση να γίνει άρση του γεωγραφικού περιορισμού και να μπορέσουν να μετακινηθούν στην κάποια άλλη περιοχή της Ελλάδας.

Μια φυλακή μέσα στο στρατόπεδο συγκέντρωσης «Section B»

Στο εσωτερικό της Μόριας λειτουργεί, με ευθύνη των μπάτσων, και το προαναχωρησιακό κέντρο με την ονομασία "Section B". Είναι μια φυλακή που οι κρατούμενοι προαυλίζονται για μια ώρα την ημέρα, τους έχουν αφαιρεθεί προσωπικά αντικείμενα και χωρίς δυνατότητα επικοινωνίας με τον εξωτερικό κόσμο. Στη φυλακή αυτή, χωρητικότητας 200 ατόμων, οδηγούνται μετανάστες που λαμβάνουν απορριπτικές αποφάσεις στα αιτήματα ένταξης υπό καθεστώς προστασίας, αλλά το τελευταίο διάστημα οδηγούνται στην φυλακή αυτή νεοαφιχθέντες μετανάστες. Η επιλογή γίνεται με εθνικά κριτήρια, αφού στην κατηγορία αυτή επιπίπτουν όσοι μετανάστες προέρχονται από χώρες που το ευρωπαϊκό μέσο ποσοστό αναγνωρισιμότητας οποιουδήποτε καθεστώτος προστασίας βρίσκεται κάτω από 33% (π.χ. Συρία). Ο εγκλεισμός σ' αυτή την φυλακή μετά την άφιξη, δημιουργεί ιδιαίτερη πίεση και ο σκοπός των κρατών είναι ξεκάθαρος με αυτή την πρακτική: να εξαναγκάσει πολλούς να υπογράψουν το χαρτί του "οικειοθελούς" επαναπατριsmού.

Σ' αυτές τις συνθήκες έρχεται να προστεθεί άλλη μια δυσκολία για τους μετανάστες, η αλλαγή στο τρόπο εξέτασης των αιτημάτων ασύλου. Η ευρωπαϊκή υπηρεσία ασύλου, αλλά και η ελληνική, έχει απομακρυνθεί από τον χώρο της Μόριας και έχουν μεταφερθεί μακριά από το κέντρο κράτησης. Οι μετανάστες, που πρόκειται να περάσουν τη διαδικασία, μεταφέρονται στα νέα γραφεία με λεωφορεία. Τα γραφεία ασύλου συγκεντρώνουν κατά κύριο λόγο τις διαμαρτυρίες των μεταναστών λόγω των καθυστερήσεων στην εξέταση των αιτημάτων αλλά και τη σωρεία αρνητικών αποφάσεων που εκδίδουνε.

Η μεγάλη αναμονή, πολλές φορές έχει ξεπεράσει τον έναν χρόνο εγκλωβισμού στο στρατόπεδο, η αβεβαιότητα και η ψυχολογική, σωματική και οικονομική εξάντληση δημιουργούν μία ασφυκτική κατάσταση. (Πριν λίγο καιρό ένας νεαρός Σύριος αυτοπυρπολήθηκε μπροστά από την υπηρεσία ασύλου, όταν πληροφορήθηκε ότι απορρίφθηκε το αίτημα του για άσυλο.)

Μέσα σ' αυτή την κατάσταση δημιουργούνται, όμως, και οι προϋποθέσεις και γίνονται προσπάθειες των μεταναστών να οργανωθούν, να αντισταθούν απέναντι στους κρατικούς εκβιασμούς και την καταστολή, ορθώνοντας τις αντιστάσεις τους.

Οι περισσότερες διαμαρτυρίες είναι προς τις υπηρεσίες ασύλου και συγκεκριμένες ΜΚΟ, που λειτουργούν ως τσάρακια των υπηρεσιών. Αποκλεισμοί γραφείου, φθορές σε εξοπλισμό και μικροεξεγέρσεις αποτελούν τις πιο συνηθείς μορφές διαμαρτυρίας.

Τα αιτήματά τους είναι για την βελτίωση των συνθηκών διαμονής, την επίτευξη των διαδικασιών εξέτασης των αιτημάτων ασύλου και ενάντια στις απελάσεις στην Τουρκία, οι δε αρχές απαντάνε με όλο και περισσότερη βία.

Αποκορύφωμα τέτοιας μορφής καταστολής, υπήρξαν τα γεγονότα μεταξύ 17 και 27 Ιουλίου.

Γεγονότα της 18-7-2017

Την Δευτέρα, 17/7/2017, είχε ανακοινωθεί από μερίδα μεταναστών, κυρίως αφρικανικής καταγωγής, ότι θα ξεκινούσαν διαμαρτυρίες, οι οποίες ήταν ήπιες μορφής (καθιστική διαμαρτυρία), αποκλείοντας τα γραφεία της υπηρεσίας ασύλου. Την επόμενη μέρα, 18/7, και ενώ η διαμαρτυρία είχε ξεκινήσει έξω από τα γραφεία της ΕΑΣΟ, οι υπάλληλοι έφυγαν με αφορμή την διαμαρτυρία, αλλά οι αρχές στοχοποίησαν τους διαμαρτυρόμενους μετανάστες ως υπαίτιους για τις καθυστερήσεις, με αποτέλεσμα οι υπόλοιποι μετανάστες να στραφούν εναντίον τους. Δημιουργήθηκε ένταση μεταξύ των μεταναστών, η οποία κορυφώθηκε και οι διαμαρτυρόμενοι προχώρησαν έξω από το κέντρο κράτησης, αποκλείοντας τον δρόμο.

Στη συνέχεια, δέχθηκαν επίθεση από τους μπάτσους και δυνάμεις των ΜΑΤ, που προσπίθησαν να τους απομακρύνουν προς το εσωτερικό του κέντρου, κάνοντας χρήση δακρυγόνων και κρότου λάμψης. Οι μετανάστες απάντησαν στην επίθεση που δέχθηκαν με πετροπόλεμο, αναχαϊζοντας τους μπάτσους, αλλά και προκαλώντας μικροφθορές σε παρκαρισμένα οχήματα. Παράλληλα, μήπηκαν φωτιές για τη δημιουργία οδοφραγμάτων. Οι μπάτσοι του κέντρου μαζί με διμοιρίες ΜΑΤ πραγματοποίησαν επέμβαση στο εσωτερικό του στρατοπέδου.

Οι δυνάμεις καταστολής απέκλεισαν την είσοδο στο κέντρο κράτησης και πραγματοποίησαν επιχείρηση "σκούπα" στο εσωτερικό. Όσοι εγκλωβίστηκαν δέχθηκαν την μανία των ΜΑΤ που, εν τέλει, συνέλλαβαν 35 άτομα στο σωρό, με μοναδικό κριτήριο το χρώμα του δέρματος, αφού είχαν στοχοποιηθεί αφρικανοί μετανάστες.

Στις 19/7 οι 35 οδηγήθηκαν στον ανακριτή, με πιέσεις από τους μπάτσους να αλληλοκατηγορηθούν, έχοντας ως δέλεαρ την απαλλαγή από τις κατηγορίες και την άρση των περιοριστικών όρων. Οι μετανάστες αρνήθηκαν τόσο τις κατηγορίες, όσο και να υποδείξουν τον οποιοδήποτε ως υπαίτιο. Μοναδικοί μάρτυρες κατηγορίας που εμφανίστηκαν ήταν μπάτσοι από τις μονάδες που τους επιτέθηκαν.

γίνονται προσπάθειες των μεταναστών να οργανωθούν, να αντισταθούν απέναντι στους κρατικούς εκβιασμούς και την καταστολή

Οι κατηγορίες που τους απαγγέθηκαν είναι ίδιες για όλους : Εμπρησμός από πρόθεση, από τον οποίο μπορεί να προκύψει κίνδυνος για άνθρωπο, από κοινού.

Επικίνδυνη σωματική βλάβη από κοινού, κατά συρροή, τελεωμένη και σε απόπειρα, σε βάρος αστυνομικών και πυροσβεστικών υπαλλήλων.

Φθορά ξένης ιδιοκτησίας από κοινού και κατά συρροή, τελεωθείσα και με φωτιά και αντικείμενου που χρησιμεύει για κοινό όφελος.

Αντίσταση τελεωθείσα από περισσότερους από κοινού, που είχαν καλυμμένα τα χαρακτηριστικά του προσώπου τους και έφεραν αντικείμενα από τα οποία μπορεί να προκληθεί σωματική βλάβη.

Ακολούθησε η προανάκριση όπου έκρινε τους συλληφθέντες προφυλακιστέους.

Μέσα στον Αύγουστο του 2017 συλληφθήσαν δύο ακόμα άτομα, στα οποία σχηματίστηκε νέα δικογραφία για τα γεγονότα της 18/7, οι δύο συλληφθέντες, προερχόμενοι και αυτοί από αφρικανικές χώρες, πέρασαν από ανακριτή όπου κρίθηκαν ελεύθεροι με τους περιοριστικούς όρους της παραμονής στη Μόρια και της εμφάνισης στο αστυνομικό τμήμα 2 φορές το μήνα.

Οι 30 από τους δωκομένους μετανάστες βρίσκονται προφυλακισμένοι σε 4 διαφορετικές φυλακές της χώρας. (Κορυδαλλός, Αυλώνα, Χίος, Μαλανδρίνο) ενώ για τους υπόλοιπους 5 ορίστηκαν περιοριστικοί όροι και παρουσία στο τμήμα 2 φορές το μήνα.

Η δίκη των συλληφθέντων μεταναστών έχει προγραμματιστεί για τις 20 Απρίλη στη Χίο, στο Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο. Σημαντικά ζητήματα εμφανίζονται στην επίλογη της Χίου για τη διεξαγωγή της δίκης. Περιοριστικοί όροι παραμονής σε πέντε εκ των κατηγορουμένων, όπως και η απαίτηση να μετακινηθούν και μάλιστα να μείνουν για πολλές ημέρες σε άλλο νησί, χωρίς να διαθέτουν τους οικονομικούς πόρους, αποτελεί ακόμα ένα πρόβλημα που μπορεί να τους αποκλείσει από τη φυσική παρουσία τους στη δίκη.

Ακόμα σημαντικότερο και ανυπέβλητο όμως είναι το θέμα που προκύπτει με τους μάρτυρες υπεράσπισης. Πολλοί μάρτυρες υπεράσπισης βρίσκονται εγκλωβισμένοι στο νησί λόγω των περιοριστικών όρων που τους έχουν επιβληθεί για τη διαδικασία εξέτασης των αιτημάτων ασύλου τους. Η μεταφορά της δίκης στη Χίο, αποκλείει σημαντικά στοιχεία υπεράσπισης, καθιστώντας την διεξαγωγή της δίκης προβληματική.

demis

Καταλήψεις και Μαχητικός Ανταγωνισμός

Οι πρόσφατες εκκενώσεις καταλήψεων, με τον τρόπο που έγιναν και, κυρίως, στη χρονική συγκυρία που έγιναν, έρχονται να αναδείξουν αμείλικτα το στρατηγικό δόγμα καταστολής της νέα πολιτικής διαχείρισης της εξουσίας, όπως αυτή εκφράζεται με το νέο ευρωσοσιαλιστικό μανδύα της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΕΛ. Από μια περίοδο (που πλέον φαντάζει μακρινή), στην οποία οι πολιτικές συνιστώσες του Σύριζα βρίσκονταν μονίμως ουρά των εκδηλώσεων αλληλεγγύης απέναντι σε καταλήψεις, έχουμε μια κυβέρνηση Σύριζα με τεράστια πείρα πάνω στα κινηματικά ανταντακλαστικά (στο συγκεκριμένο ζήτημα κιόλας) ακριβώς λόγω της προηγούμενης όσμωσης της με το κίνημα. Παραμερίζονται τις όποιες τυχόν πολιτικές ευθύνες προκύπτουν, ακριβώς από αυτήν την όσμωση, και ξεχνώντας και το γεγονός πως, όσοι την κατέγγελαν κάποτε, θεωρούνταν και αντιμετωπιζόνταν ως ακραίες περιθωριακές φωνές κάποιων υπερκαθαρών αναρχοαναρχικών, μπορούμε να φτάσουμε κατευθείαν στο πλέον ευαίσθητο θέμα, που προκύπτει κάθε φορά μετά από κατασταλτικά χτυπήματα σε στέκια και καταλήψεις.

Με μια προσεκτική καταγραφή πολλών επιθέσεων σε καταλήψεις και χώρους αγώνα από την πλευρά κράτους/παρακράτους, και μια ανάλυση του χωροχρονικού πλαισίου στο οποίο αυτές συνέβησαν, διαμορφώνονται σε ένα φανταστικό χάρτη δυο καμπύλες, μία αυτή του εσωτερικού ανταγωνιστικού κινήματος, και μία αυτή της καταστολής από την πλευρά της εξουσίας. Μπορούμε, μάλλον εύκολα, να παρατηρήσουμε ότι σε περιόδους σχετικού βαλτώματος και μιας κάποιας αγρανάπαυσης του κινήματος, δηλαδή με μια πτωτική τάση της αντίστοιχης καμπύλης, παρατηρείται και μια πτωτική τάση της καμπύλης της καταστολής, κάτι που μπορεί να μεταφράζεται και με περισσότερη ανοχή στις καταλήψεις. Στον αντίποδα όμως, σε συνθήκες και σε στιγμές πιο οδυμένης αντιπαράθεσης του κινήματος και του κόσμου του αγώνα με την εξουσία, όταν δηλαδή η καμπύλη που αντιστοιχεί στο ευρύτερο ανταγωνιστικό κίνημα ανεβαίνει, μπορεί να παρατηρηθεί και αντίστοιχη ανοδική τάση της καμπύλης της καταστολής και μάλιστα αρκετά δυσανάλογη.

Δεν είναι δύσκολο να φανταστούμε το γιατί μπορεί να συμβαίνει αυτό. Προφανώς, από επιχειρησιακής άποψης, δηλαδή καθαρά σε ένα στρατιωτικό σκέλος, το κράτος έχει όλη τη φυσική και υλική υπεροπλία να τσακίσει όλες τις καταλήψεις όποτε το θελήσει. Μπορεί να τις εκκενώσει, να τις γκρεμίσει, να συλλάβει όλους τους καταληψίες ακόμα και να τους φυλακίσει. Αν θέλουμε να μην παραμυθιαζόμαστε και μεταξύ μας και να μην παρασυρόμαστε από ακραίους βερμπαλισμούς, αυτό πρέπει να είναι η αρχική μας παραδοχή. Από κει και πέρα, καταλαβαίνουμε ότι, πίσω από κάθε τέτοια κατασταλτική επιχείρηση ή απουσία αυτής, κρύβεται μια σειρά συχετισμών πολιτικής υψής που έχουν διαμορφωθεί μέσα στα χρόνια.

Έχει ακουστεί άπειρες φορές και είναι πλέον τετριμμένο πως οι καταλήψεις είναι τα απελευθερωμένα εδάφη του αγώνα, της αναρχίας, του κινήματος κτλ κτλ. Ασφαλώς και είναι όλα αυτά και σίγουρα έχουμε βαρεθεί να το διαβάζουμε ή να το γράφουμε. Τι πραγματικά σημαίνει, όμως, στο τα αυτά; Πώς αντιλαμβάνομαστε την απώλεια αυτών των εδαφών και πώς συνεκτιμούμε την ανακατάληψη τους από τις δυνάμεις της εξουσίας; Έχει φανεί ότι δεν υπάρχουν απόλυτες συγκλίσεις και συμφωνίες ως προς αυτό. Δεδομένου ότι τέτοια χτυπήματα συμβαίνουν κατά κανόνα όταν το κίνημα παρουσιάζει πιο έντονη και επιθετική δραστηριότητα, πάντα υπάρχουν εκείνες οι φωνές τις οποίες κερδίζει η ηττοπάθεια και ο φόβος. Για παράδειγμα, την περίοδο 2006-2007 και πριν την εξέγερση του Δεκέμβρη, όταν στο πλαίσιο του αγώνα οι επιθετικές αναρχικές ενέργειες πολλαπλασιάζονταν εκθετικά και με εκπληκτική ταχύτητα, ποιότητα και δυναμική, σημειώθηκαν αρκετές παρακρατικές επιθέσεις σε χώρους αγώνα και αναπτύχθηκε μια παραφυλολογία ότι όσοι κάνουν αναβαθμισμένες ενέργειες (π.χ. εμπρηστικές επιθέσεις σε Α.Τ.) είναι απλώς "ηλίθιοι και ανεγκέφαλοι που δεν υπολογίζουν ότι ο χώρος δε σηκώνει τα αντιπώνα". Βλέπουμε, δηλαδή, πως σε μια ορισμένη συγκυρία όδυνσης της αναρχικής πάλης, η καταστολή αντεπιτίθεται τυφλά και δυσανάλογα, με αποτέλεσμα, πέρα από το όποιο υλικό κόστος (καταστροφές σε χώρους αγώνα, εκκενώσεις, συλλήψεις, φακελώματα κτλ), να υπάρχει και μια φθορά ηθικού, με δυνάμεις του κινήματος να κατηγορούν και να βάλλουν κατά της όδυνσης του ίδιου του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Πάνω σε αυτό, ανέκαθεν προέκυπταν και διαφωνίες για το πώς περιφρουρούμε, σε πρώτη φάση, τα απελευθερωμένα μας εδάφη και, δεύτερον, πώς κινούμαστε, αν τυχόν τα χάσουμε από τον εχθρό. Είναι μάλλον κοινώς αποδεκτό, πως αν έχει επικρατήσει πιο κεντρικά κάποια λογική πάνω στο θέμα, αυτή αφορούσε κυρίως μια στάση παθητικής αντίστασης σε περιπτώσεις εκκενώσεων, ενώ στη συνέχεια έμπαινε ως πολιτική προτεραιότητα η λογική του ανοιγμάτων στην κοινωνία και την γειτονία με κινήσεις με χαρακτηρισμό αντιπληροφόρησης και κοινωνικής απεύθυνσης. Όχι πως έλειπαν ποτέ εντελώς και εκείνες οι επιθετικές ενέργειες οι οποίες απαντούσαν με τον τρόπο τους κάπως, αλλά ακόμα κι αυτές (πολλές ή λίγες ανάλογα την εποχή), αντιμετωπιζόνταν με καχυποψία, σνομπισμο ακόμα και με εχθρικότητα από άλλες πλευρές του αγώνα.

Αυτό που σίγουρα έλειπε, και σε διάφορες περιόδους, έχει θεθεί σαν ζήτημα, είναι μια

συλλογική ή και κεντρική ακόμα κουλτούρα αντεκδίκησης. Πέρα δηλαδή από τις όποιες μεμονωμένες ομάδες και παρέες μπορεί να έκαναν κάτι επιθετικό, έλειπε μια κοινή αίσθηση, μια κοινή πεποίθηση, πως η απώλεια των απελευθερωμένων εδαφών μας είναι κάτι που διαρυννύει την κοινωνικότητα, κάτι που υπερβαίνει τους καθορισμένους πολιτικούς συχετισμούς, κειμένως, κάτι που θα έπρεπε να αποτελεί κεντρικά casus belli. Μάλιστα, όχι απλώς έλειπε κάτι τέτοιο, αλλά ο ίδιος ο πυρήνας αυτής της σκέψης και λογικής δεχόταν επίθεση ως μαχαλιστική λογική, ως πυρκαυλίωση ή ως φετιχιμμός της βίας και άλλα τέτοια όμορφα, τα οποία, με τη σειρά τους, αποτελούσαν απεχθείς όρους πολιτικής διαλεκτικής και συνέβαλαν σε μια εσωτερική πόλωση, η οποία ποτέ δεν κατάφερε να αποκτήσει μια αντικειμενική πολιτική απαξία ως τέτοια. Περισσότερο, όμως, κι από όλα αυτά, οι ακραίες αυτές φωνές δεν έδειχναν να αντιλαμβάνονται ότι στον κοινωνικό ανταγωνισμό οι ισορροπίες διαμορφώνονται και με όρους μαχητικής στρατηγικής και πως όταν οι ισορροπίες αυτές διασαλεύονται εις βάρος μας με πρωτοβουλία της άλλης πλευράς, είναι πλέον πολυτέλεια να προκρίνεται κάθε, μα κάθε, μα κάθε, μα κάθε φορά η ίδια και η ίδια λογική "άνοιγμα στη γειτονιά, άνοιγμα στην κοινωνία".

Μπορεί, λοιπόν, έτσι να καταστεί πιο αντιληπτό, ότι, αν δεν καταφέρουν οι δυνάμεις του αγώνα να μπορέσουν να διαμορφώσουν μια συνάρτηση κόστους-ανοχής και κόστους-καταστολής, τέτοια που να μπορεί να δημιουργεί ισχυρές πιέσεις στην εξουσία (στα μεγέθη στα οποία μας αναλογεί φυσικά), κάθε φορά που χάνουμε ένα χώρο του κινήματος, ένα απελευθερωμένο έδαφος, τότε θα είμαστε μονίμως σε μειονεκτική θέση, ο εχθρός δε θα μας υπολογίζει καθόλου, θα μας χτυπάει όποτε και οι πως κρίνει κάθε φορά πιο εύκολο και, πάνω από όλα, θα τσακίζει και το ηθικό του κόσμου. Ακόμα χειρότερα, η ίδια η ευημερία και η επιβίωση των κατελιημμένων χώρων μας, δεν θα είναι προϊόν της δικής μας δυναμικής, αλλά της διακριτικής ευχέρειας της εκάστοτε πολιτικής διαχείρισης της εξουσίας να εφαρμόσει κατά το δοκούν μια τακτική ήπιας καταστολής στις καταλήψεις.

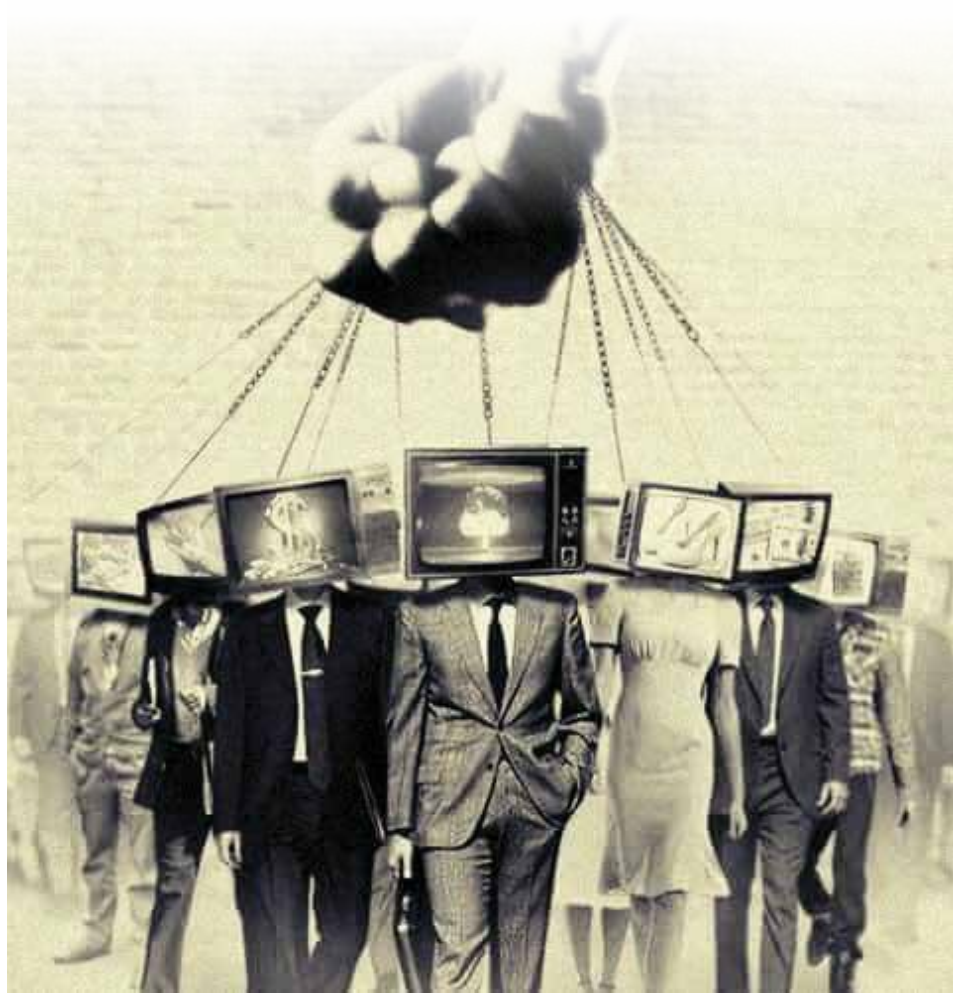
Στο χέρι μας είναι λοιπόν να αλλάξουμε συνολικά την εικόνα. Είναι, σίγουρα, μια απόφαση που θα σημαίνει κόστος. Για να είναι δυνατόν να επιτευχθεί μια τέτοια ακροβασία ισορροπιών, θα πρέπει βήμα βήμα να χτιστεί μια ετοιμότητα άμεσων, σχεδόν αναπλαστικών, αντιπώγων, δυναμικών μάλιστα, πράγμα που μπορεί να μεταφραστεί σε προσαγωγές, φακελώματα, συλλήψεις, προφυλακίσεις ίσως και καταδικές. Το βάρος πέφτει καθαρά πάνω μας, συνολικά πάνω στον κόσμο του αγώνα, στο αν θεωρούμε ότι μπορούμε να ανταποκριθούμε στις απαιτήσεις ενός σοβαρού κοινωνικού ανταγωνισμού και να καταφέρουμε να γίνουμε όντως, κάποτε, μια υπολογίσιμη εσωτερική απειλή, ή αν μας αρκεί να είμαστε ένα απλό ακτιβιστικό κίνημα διαμαρτυρίας. Σε κάθε περίπτωση, από τη συζήτηση θα βοηθούσε να σταματήσουν εκείνες οι ανεγκλήσεις, που χαρακτηρίζουν τέτοιες λογικές εωσστρεφείς και αυτοαναφορικές. Το αν συνολικά, σε συλλογικό επίπεδο, αξίζει τον κόπο ή όχι να κρίνεται η απώλεια ενός απελευθερωμένου εδαφους μας ως casus belli, στο αν αξίζει ή όχι τον κόπο να υπάρχουν πολλαπλάσιες απαντήσεις και αντίποινα που να προκαλούν αισθητό υλικό και πολιτικό κόστος στον εχθρό, δεν έχει να κάνει ούτε με εσωστρέφεια, ούτε με αυτοαναφορικότητα. Έχει σχέση με το πώς καθορίζουμε τις ισορροπίες του αγώνα μας, με το πώς και πότε επιλύουμε τις μάχες και γιατι, με το πώς διαμορφώνουμε χρονικά ορόσημα αγώνα, τέτοια που να προκαλούν έμπνευση και στο μέλλον και πάνω από όλα έχει σχέση με το πώς αντιλαμβάνομαστε την ΑΝΑΡΧΙΑ ως μια δύναμη σε διαρκή θέση μάχης απέναντι στην εξουσία. Από 'κει και πέρα, όλα τα υπόλοιπα είναι απλώς θέμα αποφασιστικότητας ή μη.

Μιχάλης Νικολόπουλος, μέλος της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς

Συνέντευξη με τον σύντροφο Μάριο Σεισίδη

Στις 16/1/2006 πραγματοποιήθηκε απαλλοτρίωση στην ΕΤΕ στην Σόλωνος, κατά την οποία συνελήφθη τραυματισμένος ο αναρχικός Γ. Δημητράκης. Τα μίντια σε αγαστή συνεργασία με τους μπάτσους στοχοποιούν το φιλικό και συντροφικό περιβάλλον του, υποδεικνύοντας ως διαφυγόντες συνεργούς του τους συντρόφους: Μ. Σεισίδη, Σ. Σεισίδη και Γ. Τσιρώνη. Το 2008 και ενώ οι σύντροφοι παρέμεναν καταζητούμενοι, ο τότε υπουργός προστασίας του πολίτη, Β. Χρυσοχόιδης τους επικυρήσει έναντι 600.000 ευρώ έκαστο. Οι σύντροφοι παραμένουν για διαφορετική χρονική περίοδο καταζητούμενοι. Ο Μάριος Σεισίδης συνελήφθη τον Αύγουστο του 2016 σε τυχαίο αστυνομικό μπλόκο και καταδικάστηκε για την συγκεκριμένη υπόθεση σε 36 χρόνια, ξεκάρθαρα εκδικητικά λόγω της πολιτικής του ταυτότητας και της μακράς φυγοδικίας του, με μοναδικό «αποδεικτικό» στοιχείο ένα δείγμα DNA. Το εφετείο της υπόθεσης έχει οριστεί στις 6/6/2018. Οι άλλοι δύο σύντροφοι αθωώθηκαν για την συγκεκριμένη υπόθεση.

Παράλληλα, ο σύντροφος κατηγορείται για δύο ακόμα υποθέσεις (ως μέλος των ληστών του Διστόμου στα πλαίσια δράσης του Επαναστατικού Αγώνα και για την σύλληψη του στην Σπάρτη μαζί με τον σύντροφο Κ. Σακκά).

1 Το 2006, μετά τη ληστεία στην Εθνική Τράπεζα στη Σόλωνος και τη σύλληψη του Γ. Δημητράκη, οι δικαστικές αρχές και τα ΜΜΕ επινοούν τους «ληστές με τα μαύρα», όπου είσαι ανάμεσα σε αυτούς που φωτογραφίζουν για συμμετοχή στην εν λόγω ομάδα. Συγχρόνως, στοχοποιούν άτομα του φιλικού και συγγενικού περιβάλλοντός σας. Επέλεξε τη φυγοδικία. Αυτή ήταν αποτέλεσμα του κλίματος που επικρατούσε εναντίον σας εκείνη την περίοδο ή ταυτόχρονα περιείχε μια πολιτική στάση ως αναρχικός απέναντι στο κράτος;

Με αφορμή την απαλλοτρίωση της ΕΤΕ στη Σόλωνος, τον Ιανουάριο του 2006, οι δικαστικοί μηχανισμοί, σε αγαστή συνεργασία με τα ΜΜΕ, ξεκίνησαν ένα κυνήγι μαγισσών, αποσκοπώντας στον εντοπισμό και την σύλληψη των ατόμων που διέφυγαν. Η ένταξη και η δραστηριοποίηση του συλληφθέντα, Γιάννη Δημητράκη, στον αναρχικό χώρο αποτέλεσε την απαρχή μιας κατασταλτικής εκστρατείας εις βάρος, τόσο του αναρχικού κινήματος, όσο και του συγγενικού, φιλικού και συντροφικού του περιβάλλοντος. Μέσα σε αυτό το κλίμα τρομοϋστερίας που επικρατούσε, επινοήθηκε το αστυνομικό - δικαστικό αφήγημα των «ληστών με τα μαύρα». Κάτω από αυτές τις συνθήκες, επέλεξα, όντας καταζητούμενος, να βρεθώ σε καθεστώς παρανομίας για την προάσπιση της ελευθερίας

μου. Της ελευθερίας, που, αποτελώντας ό,τι πολυτιμότερο είχα και έχω, καθόρισε συνειδητά και ενστικτωδώς τη συγκεκριμένη αντίδρασή μου υπό το ενδεχόμενο της στέρησης της.

Μέσα σε αυτό το κλίμα τρομοϋστερίας που επικρατούσε, επινοήθηκε το αστυνομικό - δικαστικό αφήγημα των «ληστών με τα μαύρα». Κάτω από αυτές τις συνθήκες, επέλεξα, όντας καταζητούμενος, να βρεθώ σε καθεστώς παρανομίας για την προάσπιση της ελευθερίας μου.

2 Στην πολιτική σου τοποθέτηση στη δίκη για την Τράπεζα στη Σόλωνος σ' ένα σημείο αναφέρεις «η θέση μου είναι πως η επιλογή απαλλοτρίωσης μιας τράπεζας αποτελεί πράξη αντίστασης...» Μπορείς να μας πεις κάτι παραπάνω για αυτή σου τη θέση;

Στην πολιτική τοποθέτησή μου στο δικαστήριο είχα αναφέρει, μεταξύ άλλων, πως η επιλογή απαλλοτρίωσης μιας τράπεζας αποτελεί μια πράξη αντίστασης ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα και τον οικονομικό φασισμό που σήμερα βιώνουμε εντονότερα από κάθε άλλη εποχή. Οι τράπεζες, ως μηχανισμοί οικονομικής εκμετάλλευσης των ισχυρών, είναι ο αιμοδότης του καπιταλιστικού συστήματος. Με διακριτό τον εχθρικό τους ρόλο προς τον λαό και τα συμφέροντά του, η επιλογή για την απαλλοτρίωση μιας τράπεζας αποτελεί μια πράξη αντίστασης. Ως μέσο άρνησης της μισθωτής σκλαβιάς, που είναι βασική σχέση εκμετάλλευσης, στερώντας από το άτομο τον ελεύθερο χρόνο του και την αυτοδιάθεσή του σε αυτόν, έχει ατομικό χαρακτήρα. Δεν διαθέτει, δηλαδή, τα χαρακτηριστικά ενός συλλογικού προτάγματος, αλλά κυρίως μιας αξιοπρεπούς στάσης. Βέβαια, η επιλογή για την απαλλοτρίωση μιας τράπεζας μπορεί να γίνει με στόχο την χρηματοδότηση ενός συλλογικού πολιτικού εγχειρήματος.

3 Μετά την επεισοδιακή σύλληψή σας με τον Κώστα Σακκά στη Σπάρτη, τον Αύγουστο του 2016, οι δικαστικές αρχές μεθόδευαν τη βίαιη αρπαγή δείγματος DNA στα υπόγεια του εφετείου, με σκοπό την ενοχοποίησή σου. Τα τελευταία χρόνια το DNA έχει αποδειχτεί ένα χρήσιμο εργαλείο στα χέρια της αντιτρομοκρατικής, προκειμένου να ενοχοποιήσει μια σειρά συντρόφων/ισσών. Το να μη δίνεις οικειοθελώς DNA είναι μια πολιτική πράξη αντίστασης ως προς το πως διαχειρίζεται η αντιτρομοκρατική αυτή την πρακτική; Και, αν για τους διωκόμενους συντρόφους/ισσες ισχύει κάτι τέτοιο, ο υπόλοιπος χώρος πώς θα μπορούσε να συμβάλει σε μια τέτοια κατεύθυνση; Π.χ. εδώ και χρόνια έχει διαμορφωθεί μια τάση στο εσωτερικό του χώρου, σε περίπτωση σύλληψων να αρνείται να δακτυλοσκοπηθεί ή να δώσει φωτογραφίες σε μια λογική αντίστασης απέναντι στους διωκτικούς μηχανισμούς. Ποια είναι η δική σου άποψη γύρω από αυτό;

Στις 4 Αυγούστου 2016, μετά από τυχαίο αστυνομικό μπλόκο λίγο πιο έξω από τη Σπάρτη, συνέλαβαν έμένα και τον σύντροφο Κώστα Σακκά λαμβάνοντας έτσι τέλος το παράνομο ταξίδι μου στην ελευθερία. Η ολοκλήρωση ενός ταξιδιού με χρονική διάρκεια περίπου 11 ετών, με έφερε αντιμέτωπο με τους επί τόσα χρόνια διώκτες μου. Λίγους μήνες μετά τη σύλληψή μου με κάλεσε ο ειδικός εφέτης ανακριτής για θέματα τρομοκρατίας, απαγγέλοντάς μου την κατηγορία της ένταξης στον Επαναστατικό Αγώνα, μια κατηγορία τελείως ανυπόστατη και άλογη, μη βασισμένη πουθενά, παρά μόνο στην ποινικοποίηση των συντροφικών και πολιτικών μου σχέσεων. Είναι αντιληπτό πλέον πως αυτή η κλήση αποτέλεσε πρόσχημα για να οδηγηθώ στα υπόγεια του εφετείου και να υποστώ βασανιστήρια από τους κουκουλοφόρους της αντιτρομοκρατικής, λόγω της απονομιμοποίησης ενός ακόμα κατασταλτικού μέσου στα χέρια των αρχών, με βάση το οποίο το κράτος προσάπτει κατηγορίες σε αγωνιστές χωρίς κανένα στοιχείο σύνδεσης. Ως αναρχικοί οφείλουμε να αρνούμαστε οποιαδήποτε συνεργασία με τους δικαστικούς μηχανισμούς, εμποδίζοντας την απόκτηση κάθε πληροφορίας που αναζητούν. Υπό συν-

θήκη αιχμαλωσίας στα χέρια των εχθρών τον έλεγχο των καταστάσεων τον έχουν αυτοί, όμως, τηρουμένων των αναλογιών και των δυνατοτήτων του κάθε ατόμου, είναι αυτονόητη η αρνητική στάση και η παρεμπόδιση της διεξαγωγής των διαδικασιών των κατασταλτικών μηχανισμών.

4 Μετά από δύο αθωωτικές αποφάσεις (Σεισίδης Σίμος και Τσιρώνης Γρηγόρης) καταδικάστηκες για την ίδια υπόθεση σε 36 χρόνια κάθειρξης. Εκτός από μία πράξη εκδικητικότητας των δικαστικών μηχανισμών απέναντί σου, θεωρείς ότι αυτή η καταδικαστική απόφαση στέλνει ένα γενικότερο πολιτικό μήνυμα; Και, αν ναι, ποιό είναι αυτό;

Στο δικαστήριο για την υπόθεση της απαλλοτρίωσης της ΕΤΕ στη Σόλωνος έγινε εξαρχής αντιληπτό ότι πρόκειται για μια δίκη-παρωδία, με τους δικαστές να εκτελούν χρέη μαριονέτας για την ειλημμένη απόφαση της εξοντωτικής ποινής κάθειρξης των 36 ετών. Ειδικοί ανακριτές και εισαγγελείς είχαν προσποφασίσει για τον καταδικαστικό χαρακτήρα της απόφασης, στηρίζοντας την ενοχή μου μόνο σε δείγματα DNA, τα οποία, σύμφωνα με τους ίδιους, βρέθηκαν σε απόσταση 500 μέτρων από την τράπεζα. Η προσπάθειά τους για καταδίκες είχε ήδη αρχίσει να καταρρέει σαν χάρτινος πύργος, με τις αθωώσεις για τους υπόλοιπους δύο κατηγορούμενους συντρόφους (Σ. Σεισίδης, Γρ. Τσιρώνης), ενώ, ακόμα και στην δική μου δίκη, δεν αναγνωρίστηκα από κανέναν μάρτυρα κατηγορίας. Όπως αναφέρεται και στο σκεπτικό της απόφασης, η καταδίκη μου, τόσο για την ληστεία, όσο και για τις 3 απόπειρες ανθρωποκτονίας κατά αστυνομικών, στηρίχθηκε μόνο σε ένα υποτιθέμενο δείγμα DNA, η ταυτοποίηση του οποίου επιβεβαιώθηκε από ένα χαρτί σταλμένο από τον ειδικό εφέτη ανακριτή. Η εκδικητικότητα του κράτους απέναντι σε όσους αντιστέκονται και πολιτικοποιούν τις ιδέες τους σε ένα ευρύτερο πλαίσιο αγώνα είναι ολοφάνερη με την καταστολή χιλιάδων αγωνιστών. Η επιλογή μου για την σχεδόν κατά 11 συναπτά έτη φυγοδικία μου τσαλάκωσε και ενόχλησε το «παντοδύναμο» γόητρο της αστυνομίας. Τα εξελιγμένα τεχνολογικά μέσα και οι χιλιάδες παρακολουθήσεις που γίνονται από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς δεν μπορούν να υπερνηκίσουν την δίψα για ελευθερία ενός ανθρώπου που επιθυμεί να διαφύγει, κάτι που σαφώς, λόγω της μη ελεγχιμότητας του, ενοχλεί τις δικαστικές αρχές.

5 Σήμερα βρίσκεσαι αντιμέτωπος με μια νέα δίωξη, με σοβαρές πολιτικές και ποινικές προεκτάσεις. Εκτός από εσένα κατηγορούνται άλλοι 4 αναρχικοί σύντροφοι, οι Ασπιώτης Π., Μαζιώτης Ν., Σακκάς Κ. και Τσιρώνης Γ. Για την ίδια υπόθεση κατηγορούνται και 2 κοινωνικοί κρατούμενοι, ο Χριστοδούλου Σ. και ο Πετρακάκος Γ., επίσης, η συντρόφισσα του τελευταίου, Θεοφίλου Μ., και δύο οικογενειακοί τους φίλοι. Μιλάμε για το αστυνομικοδικαστικό κατασκευάσμα της «υπόθεσης των ληστών του Διστόμου», που συγχρόνως επιχειρείται να συνδεθεί με την δράση του Επαναστατικού Αγώνα. Θεωρείς ότι η κατασκευασμένη «συμμορία των ληστών με τα μαύρα», όπου για μια δεκαετία η αντιτρομοκρατική τής χρέωνε ληστείες τραπέζων, ενίσχυση του «επαναστατικού ταμείου», συμμετοχή σε ένοπλες οργανώσεις, σύμπλευση ποινικών - πολιτικών κτλ. λειτουργήσε πιλοτικά γι' αυτή την αναβαθμισμένη μεθόδευση;

Οι δικαστικοί μηχανισμοί τροφοδοτούσαν επί σειρά ετών κατασταλτικά σενάρια, σύμφωνα με τα οποία, τα άτομα που κατηγορήθηκαν για την υποτιθέμενη ομάδα «ληστές με τα μαύρα» είχαν τον ρόλο του χρηματοδότη των εγχώριων οργανώσεων αντάρτικου πόλης. Ισχυρισμοί τόσο ψευδείς και ευφάνταστοι, που ούτε εντός των δικαστικών αιθουσών δεν μπόρεσαν να σταθούν, παρά τη γνωστή συνεργασία δικαστών και αντιτρομοκρατικής. Ο εισαγγελέας Ασπρωγέρακας, ως εμπνευστής της νέας κατασταλτικής επιχείρησης εναντίον αγωνιστών (υπόθεση ληστών του Διστόμου - ΕΑ), είναι ξεκάθαρο ότι επιδιώκει να πάρει ρεβάνς για το χαμένο γόητρο της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας.

6 Αντιλαμβάνομαστε ότι μια από τις σκοπιμότητες της νέας αυτής δίωξης έχει να κάνει με την προσπάθεια επιβολής μεγαλύτερων ποινών, κάτι που θα μπορούσε να επιτευχθεί επίσης με την κατηγορία συγκρότησης εγκληματικής οργάνωσης (187). Γιατί, κατά την γνώμη σου, επιλέγεται η δίωξη να γίνει μέσω του αντιτρομοκρατικού νόμου 187Α; Γιατί επιδιώκεται η εμπλοκή της οργάνωσης του Επαναστατικού Αγώνα; Ποιά είναι, κατά τη γνώμη σου, η πολιτική σκοπιμότητα αυτής της μεθόδευσης; Ποιά είναι τα μηνύματα που θέλει να στείλει και προς ποιές κατευθύνσεις;

Η αστική δικαιοσύνη, ως θεσμικό όργανο του κράτους, εκδικείται τους αναρχικούς λόγω της αμφισβήτησής τους και της προσπάθειάς τους για την κατάργησή του. Επιβάλλουν εξοντωτικές ποινές και ενισχύουν το νομικό τους οπλοστάσιο, όπως η δημιουργία του νόμου 187Α, με νομοθεσίες πολυετών κάθειρξεων για τους αγωνιστές. Τους χαρακτηρίζει ως «τρομοκράτες», αποδίδοντάς τους τα δικά του χαρακτηριστικά, ώστε να εξασφαλίσει την κοινωνική συναίνεση. Μέσα από το μήνυμα της μηδενικής ανοχής προσπαθεί να τρομάξει και να φοβίσει όλους αυτούς που θα επιλέξουν να πάρουν στο μέλλον τη σκυτάλη της αντίστασης. Η επιβολή, όμως, εξοντωτικών ποινών δεν λειτουργεί παραδειγματικά, καθώς οι ιδέες δεν φυλακίζονται και το πάθος για την ελευθερία δεν καταστέλλεται, κι αυτός είναι ο λόγος που πάντα θα αποτυγχάνουν. Αποδέκτες των μηνυμάτων του κράτους είναι και όσοι βρίσκονται εκτός του αναρχικού χώρου, αλλά κινούνται σε παραβατικά μονοπάτια με αξιοπρεπή τρόπο και εκφράζουν έμπρακτα την αλληλεγγύη τους στους αγωνιστές που βρίσκονται σε καθεστώς παρανομίας. Επιδιώξη τους είναι να μειώσουν τις πιθανότητες επιβίωσης αυτών που θα βρεθούν στο δύσκολο αυτό καθεστώς.

7 Ποιά είναι τα στοιχεία που θα πρέπει να αναδείξει και να αντιπαλέψει ένα κίνημα αλληλεγγύης γύρω από αυτήν την υπόθεση;

Θα πρέπει να αναδείξει όλα τα χαρακτηριστικά αυτά που περιέχονται στην ίδια τη σχέση της αλληλεγγύης. Οι αιχμάλωτοι του κοινωνικού και ταξικού πολέμου δεν είναι μόνοι τους, αλλά βαδίζουν μαζί με όλο το κίνημα στους δρόμους του αγώνα. Ακόμα, το κίνημα μέσα από τις δράσεις αλληλεγγύης του, θα πρέπει να δημιουργήσει ένα ανάχωμα στην προσπάθεια ποινικοποίησης των συντροφικών και φιλικών σχέσεων από τη μεριά του κράτους. Είναι σημαντικό το αναρχικό - αντιεξουσιαστικό κίνημα, μέσα από κάθε υπόθεση, να προτάσσει τα συνολικά πολιτικά χαρακτηριστικά του και τις κεντρικές του θέσεις. Να μην υπάρχει περιορισμός σε μια σειρά υπερασπιστική στάση, που θα προκύπτει από τα επιμέρους χαρακτηριστικά της. Ο τρόπος που θα εκφράζεται η αλληλεγγύη και τα στοιχεία που θα εμπεριέχει θα πρέπει να υπηρετούν τα κοινωνικά και απελευθερωτικά προτάγματά μας.

Από τους αγώνες στις φυλακές ως την απελευθέρωση

Από τα τέλη Οκτώβρη 2017 ξεκίνησε η κινητοποίηση στις φυλακές ενάντια στον νέο σωφρονιστικό κώδικα. Για τις κρατούμενες και τους κρατούμενους, ο σωφρονιστικός κώδικας είναι ο εσωτερικός κανονισμός που ισχύει μέσα στις φυλακές. Κάτι σαν «οδηγίες χρήσεως». Στις διατάξεις του περιλαμβάνονται τα πάντα, από την διαδικασία εισαγωγής μιας νεοεισερχόμενης κρατούμενης στην φυλακή, έως τις προϋποθέσεις για την χορήγηση άδειας (που συνήθως έχουν να κάνουν με τις διαθέσεις του εκάστοτε εισαγγελέα!).

Ο νέος σωφρονιστικός κώδικας συνοδεύεται από μια σειρά φασιστικών διατάξεων που κάνουν ακόμα πιο σκοτεινό μέρος την φυλακή. Διατάξεις που μας μετατρέπουν σε πειραματόζωα, επιβάλλοντάς μας να φοράμε ηλεκτρονικό σύστημα γεωεντοπισμού (ηλεκτρονικό βραχιολάκι), που επαναφέρουν τις φυλακές τύπου Γ' και τις ειδικές συνθήκες κράτησης, που ταπεινώνουν τους κρατούμενους μέσω του εξευτελιστικού σωματικού ελέγχου (γύμνωση), που νομιμοποιούν τη βία των σωφρονιστικών υπαλλήλων ακόμα και σε περιπτώσεις παθητικής αντίστασης των κρατούμενων, που διατηρούν στο ακέραιο την υπερεξουσία του εισαγγελέα να αποφασίζει για τα πάντα στις φυλακές, ως η απόλυτη αρχή πάνω στις ζωές μας.

Παράλληλα, υπάρχουν διατάξεις που στοχοποιούν συγκεκριμένα τις γυναίκες κρατούμενες, όπως τις μωρομάνες, αφού δίνουν την εξουσία στα δικαστήρια ανηλίκων, σε κάποιες περιπτώσεις, να αποφασίζουν για την τύχη των ανήλικων παιδιών, ανοίγοντας το δρόμο για την βίαιη απόσπαση των παιδιών από τις μητέρες τους και την φυλάκισή τους σε ιδρύματα ανηλίκων.

Για αυτούς τους λόγους και για όλους τους λόγους του κόσμου, αποφασίσαμε στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού, σε συντονισμό με τις ανδρικές, να οργανώσουμε την κινητοποίηση ενάντια σε αυτές τις φασιστικές διατάξεις του σωφρονιστικού κώδικα και να διεκδικήσουμε το αυτονόητο, την αξιοπρέπεια μας και τον τερματισμό της εκδικητικής τιμωρίας της δικαιοσύνης πάνω μας. Τα αιτήματά μας έχουν πλαισιωθεί με κινήσεις - βραχυκυκλώματα λειτουργίας της φυλακής, παρατείνοντας τα ωράρια ανοιχτών προαυλίων αλλά και κελιών καθημερινά. Με αυτό τον τρόπο καταφέραμε να κερδίσουμε και μια μικρή

Να ανακόψουμε την επίθεση του κράτους στις ζωές των αιχμαλώτων πολέμου.

Σχετικά με τον αγώνα του Ντίνο Γιατζόγλου

Τα ξημερώματα της 28ης Οκτωβρίου 2017, συλλαμβάνεται σε επιχείρηση της «αντιτρομοκρατικής» ο αναρχικός σύντροφος Κωνσταντίνος Γιατζόγλου. Κατά τη διάρκεια της σύλληψης τραυματίζεται από τους μπάτσους. Εις βάρος του εκκρεμούνται ένταλμα σύλληψης για την αποστολή παγιδευμένων δεμάτων σε διάφορα υψηλόβαθμα στελέχη του καθεστώτος αλλά και του δέματος που εξεφράγη στα χέρια του πρώην αρχιτραπέζιτη και πρωθυπουργού της Ελλάδας Λουκά Παπαδήμο. Του απαγγέλλονται επίσης κατηγορίες με βάση διάφορα ευρήματα που βρέθηκαν στην κατοχή του και στο εσωτερικό του σπιτιού από το οποίο βγήκε.

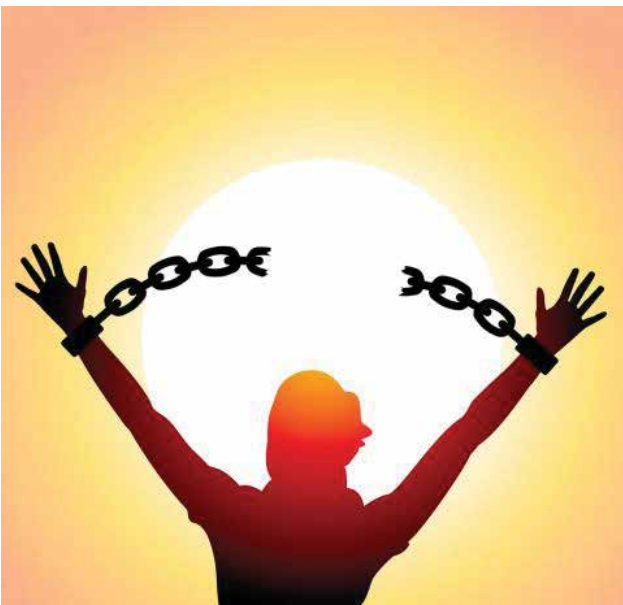
Αμέσως μετά τη σύλληψη, άπαντα τα καθεστωτικά μίντια σπεύδουν να τον καταδικάσουν, λόγω της βαρύτητας των κατηγοριών αλλά και καθ' υπόδειξη της «αντιτρομοκρατικής». Ο σύντροφος προφυλακίζεται και μεταφέρεται στις φυλακές Λάρισας απομακρύνοντας τον από το συγγενικό, φιλικό αλλά και πολιτικό/συντροφικό του περιβάλλον. Ο σκοπός αυτής της μεταγωγής, όπως και άλλων τόσων σε πληθώρα πολιτικών κρατούμενων, ήταν να απομονώσει τον σύντροφο.

Έτσι, την 21η Φεβρουαρίου 2018 ξεκινά απεργία πείνας, ενώ βρίσκεται στις φυλακές Κορυδαλλού για την εκδίκαση άλλης υπόθεσης, με μοναδικό του αίτημα τη μεταγωγή του κοντά στον τόπο κατοικίας του, δηλαδή να παραμείνει στον Κορυδαλλό.

Τις πρώτες ημέρες της απεργίας πείνας του συντρόφου και συγκεκριμένα την 24η Φεβρουαρίου εισβάλλουν μπάτσοι στο κελί του, στην Α' πτέρυγα και τον παίρνουν βίαια και τον τραυματίζουν, αφού ο σύντροφος αντιστάθηκε, για μεταγωγή στη Λάρισα.

Την ίδια μέρα, λόγω της βίαιης μεταγωγής ενός απεργού πείνας, καταλαμβάνονται πτέρυγες του Κορυδαλλού, με ξεκάθαρα συγκρουσιακά χαρακτηριστικά και μόνο αίτημα την άμεση επιστροφή του συγκρατούμενου τους στις φυλακές Κορυδαλλού.

Παράλληλα, ο Ντίνος Γιατζόγλου ως άμεση απάντηση στα παραπάνω γεγονότα, την

απελευθέρωση του κλειδωμένου χρόνου και χώρου που μας επιβάλλει το σωφρονιστικό σύστημα.

Παράλληλα, η κινητοποίηση στόχευσε, και κατάφερε, να μην κλειστεί μέσα στους τοίχους της φυλακής, αλλά να δημοσιοποιηθεί την ύπαρξή της, μέσω συνελύσεων, ανακουσίσεων, συνεντεύξεων και παρεμβάσεων, ώστε να δημιουργηθεί μια σύνδεση μεταξύ της ορατής φυλακής των κρατούμενων και της αόρατης φυλακής της κοινωνίας. Σε αυτό τον αγώνα, ως γυναίκες κρατούμενες, συμβάλλουμε από την αρχή με τη δική μας δυναμική και αποφασιστικότητα, με αποτέλεσμα να έχουμε αναδείξει και κάποια πιο ιδιαίτερα αιτήματα που μας αφορούν. Συχνά οι γυναίκες κρατούμενες βρίσκονται φυλακισμένες και στον υποτακτικό ρόλο της γυναίκας στα πρότυπα του πατριαρχικού πολιτισμού. Σε ένα μεγάλο ποσοστό βρίσκονται και οι άνδρες τους φυλακή και η νοσοτροπία τους είναι αυτή, του να ακολουθούν τον άνδρα. Έτσι, η συμμετοχή των γυναικών στην κινητοποίηση, τις απελευθερώνει διπλά. Μια φορά από την κανονικότητα της φυλακής και μια φορά από την υποτακτικότητα του ρόλου που επιβάλλουν τα πατριαρχικά πρότυπα που θέλουν τις γυναίκες σε θέση παθητικού

θεατή. Μέσω της κινητοποίησης η γυναίκα κρατούμενη γίνεται πρωταγωνίστρια της ζωής της, καθώς μπαίνει στην πρώτη γραμμή της διεκδίκησης των δικαιωμάτων που της έχουν κλέψει.

Από το 2011, που μπήκα στην φυλακή, πολλά είναι αυτά που έχουν αλλάξει στις γυναικείες φυλακές. Κατακτήθηκε η εμπιστοσύνη μεταξύ ποινικών και πολιτικών γυναικών κρατουμένων, ξεπεράστηκαν οι ταμπέλες μέσω των κοινών βιωμάτων και, το σημαντικότερο, οι γυναίκες κρατούμενες κέρδισαν αυτοπεποίθηση μέσα από μια σειρά αγώνων που κερδήθηκαν αυτά τα 7 χρόνια. Έτσι αποδυναμώθηκε το μοντέλο του παρτακισμού, όπου κάθε γυναίκα κρατούμενη κοιτάει μόνο την πάρτη της και την υπόθεσή της και δημιουργήθηκε μια γυναικεία κοινότητα που θέτει τα ζητήματα και τα προβλήματα που αντιμετωπίζει, αναζητώντας λύσεις μέσα από τον αγώνα. Αυτή η σχέση και η εμπιστοσύνη χρόνων δημιούργησε και τώρα την Επιτροπή Αγώνα, μέσα από την αμοιβαϊότητα και την αμεσότητα διαδικασιών, καθώς οι κρατούμενες αξιοποίησαν τις προηγούμενες εμπειρίες τους και δυναμικά πλέον ξέρουν να διεκδικούν τα δικαιώματά τους. Η Επιτροπή Αγώνα Γυναικείων φυλακών λειτουργεί με την αρχή της ισότητας, δεν υπάρχουν κλίκες και αρχηγικές τάσεις λόγω παιλιότητας ή δύναμης και είναι ανοιχτή σε όλες τις θέλουν να συμμετάσχουν στον συλλογικό αγώνα. Η ενημέρωση είναι άμεση με συχνές συζητήσεις από κελί σε κελί, υπάρχει περαιτέρω εξήγηση σε όσες είναι αναλόγως φάβητες και γίνονται πάντα οι απαραίτητες μεταφράσεις σε γυναίκες που δεν ξέρουν ελληνικά. Το κοινό βίωμα στη συνθήκη του εγκλεισμού είναι αυτό που μας ενώνει, που ξεπερνάει τις διαφορετικές προσωπικότητες, εθνικότητες, νοσοτροπίες, αντιλήψεις και ο κοινός μας στόχος μας απεγκλωβίζει από τον ρόλο του θύματος, ξεπερνώντας τον φόβο της καταστολής.

Η κινητοποίηση αυτή είναι ένας αγώνας για την αξιοπρέπεια μας, τον οποίο δεν θα εγκαταλείψουμε. Ο αγώνας μας συνεχίζεται...

*Όλγα Οικονομίδου
Μέλος Συνομοσίας Πυρήνων της Φωτιάς
Γυναικείες Φυλακές Κορυδαλλού*

25η Φεβρουαρίου ξεκινά και απεργία δίψας. Μετά από πέντε ημέρες σε απεργία δίψας και εννιά σε απεργία πείνας και με την κατάσταση της υγείας του να είναι αρκετά επιβαρυνμένη το αίτημα ικανοποιείται και η μεταγωγή έχει προγραμματιστεί για τις 10 Απρίλη 2018.

Καθ' όλη τη διάρκεια της απεργίας πείνας και δίψας ο σύντροφος δεν ήταν μόνος. Είχε μαζί του ένα πολύμορφο κίνημα αλληλεγγύης σε πανελλαδικό επίπεδο το οποίο έκανε αρκετές κινήσεις αλληλεγγύης. Με την παρουσία του στο νοσοκομείο της Λάρισας, με τις παρεμβάσεις συγκεντρώσεις έξω από το υπουργείο δικαιοσύνης, με καταδρομικές επιθέσεις στους χώρους των αφεντικών, με εμπρηστικές ενέργειες έκανε σαφές ότι στον πόλεμο που μαίνεται θα απαντάμε με όλους τους τρόπους στο κράτος και τα τσιράκια του.

Λευτεριά στον σύντροφο Ντίνο Γιατζόγλου, με νου, ψυχή και σώμα πάντα στον αγώνα.

Συνέντευξη με τον σύντροφο Γ. Καραγιαννίδη

«...οι φυλακές αποτελούν ένα πεδίο κερδοφορίας, δηλαδή οι φυλακές χρειάζεται να είναι πάντα γεμάτες, για να το πω απλά...»

Το παρόν κείμενο αποτελεί μέρος μιας συνέντευξης με τον σύντροφο Γιώργο Καραγιαννίδη γύρω από τη φυλακή ως τόπο συλλογικών διεκδικήσεων και αγώνων. Σύντομα, ολόκληρη η συνέντευξη θα δημοσιευθεί από κοινού με αυτές άλλων συντρόφων σε μορφή μπροσουράς, η οποία βρίσκεται στα σκαριά από την ομάδα εντός-εκτός.

Με τη ζωντανά του προφορικού λόγου να αποτυπώνεται στο χαρτί σε μια σειρά συζητήσεων, στρέφουμε το βλέμμα στη φυλακή ως χώρο κοινωνικό, ώστε μέσα από τις αφηγήσεις να σκιαγραφηθούν γνωστές και, ίσως σε πολλούς, άγνωστες πτυχές ενός πεδίου συλλογικών αγώνων με χαρακτηριστικά συχνά προσδιορισμένα από παρόντες που μπορεί είτε να εκλείπουν είτε να διαφέρουν σημαντικά σε σχέση με ό, τι συμβαίνει εκτός των τοίχων.

Ε. Π.

1 Ποια είναι δική σου εμπειρία από συλλογικές διεκδικήσεις μέσα στη φυλακή;

Φυλακίστηκα στα τέλη του 2010, αφού είχε υπάρξει μια σειρά άλλων συλλήψεων και προφυλακίσεων αναρχικών. Ωπότε υπήρχε ήδη μια εντεινόμενη διαδικασία από την πλευρά και της φυλακής και γενικότερα της πολιτείας, του υπουργείου και άλλων φορέων, οι οποίοι ασχολούνται με το σωφρονισμό, προκειμένου να υπάρξει μια διαχείριση των αναρχικών που έμπαιναν πλέον σε μεγάλους αριθμούς στις φυλακές. Ήταν κάτι που πλέον το ελληνικό κράτος δεν το είχε αντιμετωπίσει για πολλά χρόνια, ενδεχομένως από την εποχή της δικτατορίας, που γινόταν συλλήψεις πολιτικών αντίπαλων του καθεστώτος. Βέβαια, εδώ μιλούμε για μικρότερο αριθμό, για κάποιες δεκάδες, δεν μιλούμε για εκατοντάδες ή χιλιάδες, αλλά παρ' όλα αυτά υπήρχε αυτός ο αυξανόμενος αριθμός, ενώ τα προηγούμενα χρόνια ο αριθμός των αναρχικών φυλακισμένων περιοριζόταν σε 2 ή 3 και αυτός ο αριθμός κράταγε για κάποια χρόνια και ανανεωνόταν.

Από και και πέρα, λόγω αυτού του γεγονότος, ήταν πιο εύκολα τα πράγματα για εμάς, όχι μόνο για εμένα, λόγω του μεγάλου μας αριθμού, ούτως ώστε να μπορέσουμε να διεκδικήσουμε κάποια πράγματα. Και κατά κάποιο τρόπο

προσπαθούμε να αποφύγουμε τις συγκρούσεις με τους αναρχικούς. Ίσως ήταν ο φόβος, ίσως ήταν μια διαφορετική τακτική διαχείρισης αυτού του κομματιού των φυλακισμένων, πάντως αυτό ίσχυε. Ότι γενικότερα προσπαθούσαν να αποφύγουν τις συγκρούσεις. Στα περισσότερα που τους θέταμε, που ήταν απλά αιτήματα, που είχαν να κάνουν πχ με κάποιο επισκεπτήριο, με το να μπει κάποιο αντικείμενο μέσα στη φυλακή (κάτι απλό, ένας βραστήρας, μια τηλεόραση, ένα ψυγείο), γινόταν σχετικά εύκολα, πράγμα που δεν ίσχυε με άλλους κρατούμενους. Δηλαδή η υπηρεσία ήταν πιο υποχωρητική απέναντί μας χωρίς εμείς να έχουμε ουσιαστικά διεκδικήσει. Θεωρώ ότι γινόταν απλά λόγω της συνθήκης, επειδή ήταν ο αριθμός μας μεγάλος, υπήρχε ένας φόβος ότι θα στοχοποιηθούν πρόσφατα και θεσμοί της υπηρεσίας, και γενικότερα υποχωρούσαν εύκολα σε τέτοιου είδους απαιτήσεις. Βέβαια, υπήρχαν και απαιτήσεις οι οποίες ήταν πολύ δύσκολο να ικανοποιηθούν. Ας πούμε, κάποια περίοδο λόγω κάποιας συμπλοκής, μια επίθεση που κάναμε σε έναν ανθρωποφύλακα, μας έβαλαν στο πειθαρχείο μαζί, μια ομάδα αναρχικών. Δεν ήταν καθόλου εύκολο να βγούμε από το πειθαρχείο. Χρειάστηκε να κάνουμε απεργία πείνας και δίψας για να το διεκδικήσουμε. Τότε, επειδή στραφήκαμε άμεσα στις δομές της φυλακής, σκληρύναν τη στάση τους παρά ποιά και σίγουρα δε θα μας βγάλανε γρήγορα άμα δεν καταφεύγαμε στο τόσο ακραίο μέτρο. Μάλιστα προκάλεσε και την αντανάκλαστική κίνηση συντρόφων από έξω και μαζεύτηκαν άμεσα στις φυλακές αρκετοί σύντροφοι και συντροφισσες, οπότε αυτό δυνάμωσε τη διεκδίκησή μας.

Από και και πέρα, σε γενικές γραμμές θα έλεγα ότι η προσωπική μου εμπειρία ως κρατούμενος 7 χρόνια περίπου έχει να κάνει με μια στάση της υπηρεσίας, με μια διελκυστίνδα. Ότι προσπαθούν να μιν να κρατήσουνε πειθαρχημένους τους κρατούμενους μέσω της εξαγοράς, μέσω της ικανοποίησης κάποιων στοιχειωδών ας το πούμε αστικών δικαιωμάτων που προβλέπει και ο σωφρονιστικός κώδικας αλλά από την άλλη, αυτό γίνεται με έναν τρόπο, ούτως ώστε να διαμεσολαβήσουμε για να παραχθεί το επιθυμητό αποτέλεσμα. Δηλαδή πριν ανέφερα για τα ψυγεία κτλ. Αυτά, θεωρητικά, είναι πράγματα, αντικείμενα που θα έπρεπε να υπάρχουν μέσα στις φυλακές. Αλλά το σύστημα είναι φτιαγμένο με τέτοιο τρόπο ούτως ώστε να πρέπει να το διεκδικήσεις- δεν εννοώ μαχητικά, απλά να έρθεις σε μια συνεννόηση- να αναγκαστείς να μπεις σε αυτή τη διαδικασία, ώστε να επιβεβαιωθεί κάπως και ο

να βελτιώσουμε τη θέση μας μέσα στη φυλακή. Υπήρχε ήδη από την πλευρά της διοίκησης της φυλακής και της σωφρονιστικής υπηρεσίας μια πολιτική που έλεγε ότι

ρόλος της φυλακής, ότι χρειάζεται διαμεσολάβηση για να πραγματοποιηθεί. Δεν είναι κάτι που θα γίνει αυτόματα, θα συνεννοηθείς με τους συγγενείς σου και θα το φέρουν.

Θα πρέπει να συνεννοηθείς και με αυτούς, και έτσι απλά επιβεβαιώνεται ο ρόλος των ανθρώπων που εμπλέκονται σε αυτή τη διαδικασία.

2 Άρα δηλαδή τα απλά πράγματα που είναι, υποτίθεται, δικαιώματα μετατρέπονται με αυτή τη διαδικασία σε προνόμια; Χρησιμοποιούνται οι βασικές ανάγκες σαν μέσο πειθαρχικής διαχείρισης του πληθυσμού;

Αυτό είναι η λογική συνέχεια των όσων ανέφερα παραπάνω. Προφανώς, οι φυλακές και η διοίκηση της φυλακής εν γένει- οι αρχιφύλακες, ο διευθυντής, ο εισαγγελέας- που παίρνουν τις αποφάσεις, δεν διακατέχονται από κάποια αισθήματα καλής θέλησης προς τους φυλακισμένους γενικότερα αλλά και τους αναρχικούς φυλακισμένους ειδικότερα. Από τη μια, είναι ο φόβος όπως είπα προηγούμενος που τους κρατάει. Από την άλλη, το πιο ουσιαστικό είναι για εμένα ότι πρέπει να ανιχνεύσουμε κάπως την αλλαγή που έχει επέλθει στον τρόπο χειρισμού των κρατούμενων. Από τις αρχές της δεκαετίας. Θα έλεγα από τότε που το ελληνικό κράτος άρχισε να συμμετέχει πιο ενεργά στην αντιτρομοκρατική σταυροφορία τη δυτική. Αν ψάξει κάποιος τα ιστορικά των φυλακών στις προηγούμενες δεκαετίες ('70, '80, '90), εννοώ μεταπολιτευτικά έως τις αρχές του 2000, θα δει ότι υπήρχαν πολύ βίαιες συνθήκες στις φυλακές. Και οι κρατούμενοι αντιδρούσαν εξίσου βίαια στην βία που δέχονταν. Ειδικά η δεκαετία του '90 ήταν η εποχή των εξεγέρσεων στις ελληνικές φυλακές και η εποχή που μάλλον οι κρατικοί θεσμοί αντιλήφθηκαν ότι με την πολιτική που εφαρμόζονταν η κατάσταση θα έφτανε σε αδιέξοδο. Γιατί κάθε χρόνο οι κρατούμενοι ξεσηκώνονταν, ανέβαιναν στις ταράτσες, καίγανε, κατέστρεφαν μέρος της φυλακής, και γενικά δημιουργούνταν πάρα πολλά προβλήματα στον τρόπο χειρισμού τους. Ξυλοκοπούσαν ανθρωποφύλακες, γίνονταν και συμπλοκές μεταξύ τους. Γενικά, γινόντουσαν ένα σωρό πράγματα που ξεφεύγαν από τον έλεγχο της κατάστασης. Και το ελληνικό κράτος φυσικά κατάλαβε ότι δε θα μπορούσε να συνεχίσει αυτό το πράγμα. Στο μεταξύ, ένα άλλο κρίσιμο στοιχείο ήταν ότι λόγω του μεγάλου αριθμού μεταναστών που εισέρχονταν στο ελληνικό κράτος και φτωχοποιούνταν, ο αριθμός των φυλακισμένων αυξανότανε ραγδαία, και έτσι πλέον η κατάσταση θα ήταν εντελώς εκτός ελέγχου αν συνεχίζονταν αυτή η ακραία βία που υπήρχε το προηγούμενο διάστημα με τον πληθυσμό. Οπότε, σιγά σιγά και σταδιακά και, φαντάζομαι χωρίς να το ξέρω σίγουρα, με την εμπειρία άλλων χωρών, άρχισε να λειτουργεί περισσότερο ένα μοντέλο ψυχολογικού χειρισμού των κρατούμενων.

Υπάρχει, λοιπόν, πλέον μια σχέση ανταλλακτική: «Τι θέλεις εσύ; Έρχεσαι μου ζητάς αυτό που χρειάζεσαι, μεσολαβώ εγώ, κι από εκεί και πέρα, αφού πήρες αυτό που χρειάζεσαι, πρέπει να είσαι ήσυχος και ευχαριστημένος, να μη δημιουργήσεις προβλήματα στη φυλακή». Αυτό δεν εφαρμόζονταν φυσικά μόνο στους αναρχικούς, εφαρμόζονταν γενικά σε κρατούμενους που είχανε κάποια δύναμη, δύναμη οικονομική, δύναμη των όπλων με ομάδες της νύχτας κτλ. Εφαρμόζονταν γενικότερα προκειμένου τέτοιας ιδιότητας κρατούμενοι, που έχουν μια επιρροή σε άλλους κρατούμενους και μπορούν να τους επηρεάσουν σε κάποιες κινήσεις τους, να παραμένουν πιο πειθήνιοι και συνεργάσιμοι. Βέβαια, εκτός από το πολιτικό σκεπτικό που υπάρχει από πίσω, είναι νομίζω μια από τις βασικές αρχές του ψυχολογικού χειρισμού. Το ότι θα δώσεις σε κάποιον ένα αντίτιμο και αυτός θα είναι υποχρεωμένος απέναντί σου να μη σε φέρει σε μια κατάσταση που εσύ δεν επιθυμείς. Με τον ίδιο τρόπο λειτουργεί και μέσα στη φυλακή, πολλαπλασιασμένο αν λάβουμε υπόψη ότι γίνεται με μια πολιτική βούληση και ένα πολιτικό σκεπτικό

συνέχεια στην επόμενη σελίδα ►

κό από πίσω, που είναι εξελισσόμενο, δεν είναι σίγουρα σταθερό. Ας πούμε, υπήρχανε πάρα πολλά παραδείγματα και για εμάς ως αναρχικοί αλλά και άλλες κατηγορίες που προανέφερα... Ακριβώς το ότι θεωρούμασταν προνομιούχοι από τους υπόλοιπους κρατούμενους γιατί είχαμε αυτά τα πολύ βασικά αγαθά, που φάνταζαν στα μάτια όσων δε τα είχαν ως προνόμια, και επειδή, λοιπόν, είχαμε αυτά τα αγαθά και ξέρανε οι κρατούμενοι ότι εμείς μπορούμε να το διεκδικήσουμε για να μπουને, έρχονταν για να μας μιλήσουν, προκειμένου να μεσολαβήσουμε για να μπουνε και για αυτούς τα ίδια πράγματα. Δηλαδή εκτός της σχέσης που δημιουργούνταν μεταξύ της υπηρεσίας και του εκάστοτε φυλακισμένου που αποδεχόταν αυτή την συναλλαγή, δημιουργόταν κι ένα άλλο επίπεδο της συναλλαγής, του φυλακισμένου αυτού δηλαδή με άλλους φυλακισμένους, οι οποίοι τον έβλεπα σαν την δίοδο που θα τους επέτρεπε να αποκτήσουν κι αυτοί την πρόσβαση στα ίδια υλικά αγαθά.

3 Θα ήθελες να μου πεις δυο λόγια για τη διάκριση πολιτικών και ποινικών κρατούμενων;

Αν και εγώ την καταβαίω αυτή τη διάκριση που μπαίνει μεταξύ πολιτικών και ποινικών κρατούμενων, παρ' όλα αυτά δεν την αποδέχομαι, όσον αφορά τον τρόπο που εφαρμόζεται η διάκριση αυτή από το ελληνικό κράτος, τουλάχιστον. Το ελληνικό κράτος, στην ίδια κατηγορία που βάζει αυτούς που εμείς αποκαλούμε πολιτικούς κρατούμενους και τους οποίους αποδεχόμαστε ως τέτοιους, βάζει και κατηγορίες που ανέφερα πριν, δηλαδή μεγάλα κεφάλια ας πούμε του υποκόσμου ή αντίστοιχους. Δηλαδή εφαρμόζει και σε αυτούς τον ίδιο τρόπο μεταγωγών, τον ίδιο τρόπο κράτησης, το ίδιο τρόπο διαχείρισης στο ειδικό δικαστήριο που βρίσκεται μέσα στη φυλακή του Κορυδαλλού. Δεν τους βλέπει το κράτος σαν μια πολιτική απειλή τους αναρχικούς κρατούμενους, ότι θα κλονίσουνε τα θεμέλια τους, απλά τους θεωρεί, από ότι έχω καταλάβει αυτά τα χρόνια, σα μια ισχυρή μειοψηφία, η οποία έχει τον τρόπο να δημιουργεί γεγονότα που μπορεί να ξεφεύγουν από τον έλεγχό του. Όπως ακριβώς με αντίστοιχο τρόπο, όσο κι αν είναι εξαρτώμενο το μούρο κεφάλαιο το κεφάλαιο της παρανομίας από το κεφάλαιο της λευκής οικονομίας, όσο και αν είναι το νόθο παιδί του, δεν είναι απόλυτα ελεγχόμενο και πάρα πολλά προβλήματα μπορεί να δημιουργεί η μαύρη οικονομία στους υπόλοιπους τομείς. Οπότε κάτω αυτή τη διάκριση προκειμένου να μπορέσουμε να μιλήσουμε παραπάνω για το τι συμβαίνει με τους λεγόμενους ποινικούς κρατούμενους.

Επίσης, ένα άλλο κομμάτι που θα πρέπει να τονίσουμε είναι ότι αν διευρύνουμε κάπως τον όρο, μπορούμε αντίστοιχα να προσδώσουμε τον όρο ποινικοί κρατούμενοι και στους πολιτικούς κρατούμενους όπως τους θεωρούμε εμείς. Και αντίστροφα, να δώσουμε τον όρο πολιτικοί κρατούμενοι στο σύνολο των κρατούμενων, με την έννοια ότι και αυτοί είναι απότοκα ενός ολόκληρου συστήματος, το οποίο γεννά τις συνθήκες που τους οδηγούνε τελικά στην εγκληματοποίηση και στη φυλάκιση.

Σε αυτές τις συνθήκες του γενικευμένου καπιταλισμού, ακόμη και για την Ελλάδα που δεν είναι πρωτοπόρα στην καπιταλιστική ανάπτυξη, οι φυλακές αποτελούν ένα πεδίο κερδοφορίας, δηλαδή οι φυλακές χρειάζεται να είναι πάντα γεμάτες, για να το πω απλά. Και γι' αυτό βλέπουμε να δημιουργούνται συνεχώς νέες φυλακές ή να αυξάνεται ο αριθμός των κρατούμενων από χρονιά σε χρονιά. Είναι ένα γεγονός το οποίο προέρχεται ακριβώς από την ίδια τη διαστρωμάτωση την ταξική της κοινωνίας. Και όχι μόνο την ταξική διαστρωμάτωση σε σχέση με τις υλικές συνθήκες αλλά και μέσω της θεαματικής αντανάκλασης που υπάρχει από τάξη σε τάξη. Ενώ ως κάποιος ο οποίος έχει γεννηθεί σαν απόκληρος, γόνος μεταναστών κτλ θα μπορούσε να ζήσει τη μεγάλη ζωή και να απολαύσει όλα αυτά τα οποία θεωρεί σαν ωραία ζωή, στρεφόμενος φυσικά στην εγκληματικότητα, η οποία υπόσχεται γρήγορο

και πολύ χρήμα. Αυτός, σχηματικά, είναι ο λόγος, νομίζω, για τον οποίο ουσιαστικά υπάρχουν οι φυλακές και αυξάνονται, τουλάχιστον στο δυτικό κόσμο.

Οι ποινικοί κρατούμενοι, τώρα, - χρησιμοποίησα τον όρο χάριν συνεννόησης- είναι φυσικά η συντριπτική πλειοψηφία των κρατούμενων και έχουν κάποιες ενστικτώδεις, ας το πω, αρχές. Η πρώτη είναι η αρχή του φυλετικού διαχωρισμού. Είναι κάτι που κι εμείς το ζήσαμε σαν φυλακισμένοι, κι εγώ και οι υπόλοιποι σύντροφοι. Βλέπουμε πχ κρατούμενους από την Αλβανία να κάνουν παρέα με κρατούμενους από την Αλβανία, Αραβες μεταξύ τους, άνθρωποι από την πρώην Σοβιετική Ένωση το ίδιο κτλ. Είναι κάτι που εξηγείται από τη εγγύτητα της κουλτούρας, την κοινή γλώσσα και όλων αυτών των κοινών. Αυτός ο φυλετικός διαχωρισμός, όμως, χρησιμοποιείται και ως μια μέθοδος ελέγχου της υπηρεσίας, βάζοντας σε διαφορετικές πτέρυγες τις φυλετικές ομάδες κρατούμενων, προκειμένου να μπορεί να κρατάει μια στάση απέναντι σε κάθε ομάδα ανάλογα με τον τρόπο που κι αυτή αντιδρά απέναντί της, με το πως στέκεται κι αυτή απέναντι στην υπηρεσία.

Εκτός από τη φυλετική ομαδοποίηση, μια άλλη ενστικτώδης αρχή τω κρατούμενων είναι αυτή της αγελαίας συμπεριφοράς, δηλαδή υπάρχει μια τάση να συσπειρώνονται οι περισσότεροι κρατούμενοι γύρω από έναν πιο ισχυρό κρατούμενο ή μια ομάδα πιο ισχυρών κρατούμενων. Ισχυρών με την έννοια που ανέφερα προηγουμένως. Αυτό είναι κάτι άλλο που πρέπει να έχουμε κατά νου. Ότι υπάρχει μέσα στις φυλακές μια 100% ιεραρχική δομή, άτυπη ιεραρχική δομή, αλλά παρ' όλα αυτά πάρα πολύ αυστηρή, στη διαστρωμάτωση μέσα στις πτέρυγες των φυλακών. Είναι σχεδόν αδιανόητο για έναν κρατούμενο να μην ανήκει σε έναν κύκλο, ο οποίος ενδεχομένως και θα τον βοηθήσει εάν προκύψει κάποιο πρόβλημα, αλλά στην ουσία θα τον βοηθά να ανταπεξέρχεται και στην καθημερινότητα του. Σε ένα επίπεδο παρέας ή φιλίας.

4 Αυτοί, λοιπόν, οι οικονομικοί συσχετισμοί πως μπορεί να επηρεάζουν την ικανότητα διεκδικήσεως και διεξαγωγής συλλογικών αγώνων μέσα στη φυλακή; Γιατί απέναντι δεν έχεις μόνο την υπηρεσία αλλά και κρατούμενους που έχουν να χάσουν κέρδος, σωστά;

Αυτός είναι ίσως ο μεγαλύτερος φόβος. Όχι δηλαδή να βρεθείς μόνο απέναντι στην υπηρεσία. Ένας κρατούμενος μπορεί να φοβηθεί περισσότερο να βρεθεί απέναντι στον αρχηγό ή στη ομάδα που ανήκει γιατί αντιμετώπιση είναι πολύ πιο άγρια, πιο σκληρή σε κάτι τέτοιο, και θα είναι έκθετος σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό. Οπότε υπάρχει μια σχέση εξάρτησης. Οι αποφάσεις κάποιου επηρεάζουν τους υπόλοιπους. Κάποιο ιεραρχικά ανώτερος. Και αυτό είναι στην ουσία που κάνει το μοντέλο αυτό, όπως πριν, κατασταλτικό μοντέλο. Κι αυτό έχει τη σημασία του. Παρ' όλο που λείπει η παράμετρος της άμεσης βίας, και γενικά της άμεσα κατασταλτικής φύσης της διαχείρισης των κρατούμενων, που υπήρχε στο προηγούμενο μοντέλο και οριοθετούσε τους φύλακες από τη μια και τους κρατούμενους από την άλλη, και οι κρατούμενοι που είχαν επαφή με τους φύλακες ήταν αυτομάτως αποδιοπομπαίοι από το σύνολο του κρατούμενων... Τώρα η καταστολή γίνεται με ένα τρόπο πολύ διάφανο, δηλαδή ένας κρατούμενος μπαίνοντας στη φυλακή και παραμένοντας εκεί για κάποιο διάστημα, αυτό που προσλαμβάνει είναι ότι η υπηρεσία δεν είναι ακριβώς ένα εχθρικό σώμα, δεν είναι ο εχθρός του, που του δημιουργεί προβλήματα. Απλά, είναι κάποιιο άλλοι άνθρωποι που μπορούν να τον βοηθήσουν με τον κατάλληλο τρόπο, αποκτώντας και ο ίδιος τις κατάλληλες επαφές ή την κατάλληλη οικονομική δύναμη, αν μπορεί να το κάνει αυτό, η υπηρεσία μπορεί να τον βοηθήσει να βελτιώσει τη θέση του μέσα στη φυλακή. Και φυσικά αυτό έρχεται σε άμεση σύγκρουση με την ανάπτυξη μιας πολιτικής ταυτότητας, μιας πολιτικής συνείδησης

για το τι είναι η φυλακή για ποιο λόγο βρέθηκε κάποιος άνθρωπος, που προηγουμένως δεν είχε πολιτική συνείδηση, μέσα σε αυτή, να μπορέσει να αντιληφθεί τον εαυτό του ως ένα υποκείμενο κοινωνικό, να αφουγκραστεί κάποιες βασικές, για εμάς, και δεδομένες κοινωνιολογικές πλευρές της φυλακής και του ρόλου της. Αν ένας άνθρωπος βρίσκεται σε μια κατάσταση που προσλαμβάνει ότι μπορεί να καταφέρει να ανεληχθεί και να περάσει πιο άνετα στη φυλακή και να αποκτήσει και ο ίδιος μια δύναμη, ένα κύρος, δεν θα έχει φυσικά κανένα ενδιαφέρον να μπορέσει να σχηματοποιήσει την αντίληψή του ενάντια από την εχθρικότητα της φυλακής ως θεσμός.

5 Η επικινδυνία και η απεύθυνση προς τους υπόλοιπους κρατούμενους πως γίνεται; Και από την προσωπική σου εμπειρία, ως αναρχικοί κρατούμενοι, σε ποιους απευθυνόσαστε;

Αυτό είναι δυστυχώς ένα πολύ σκληρό μάθημα που πήραμε μέσα στη φυλακή. Φυσικά, η λογική και η πρακτική μας ως αναρχικοί ήταν φυσικά να μπορούμε διαχυθούμε σε όσο το δυνατόν μεγαλύτερο μέρος των κρατούμενων, να μπορέσουμε κατά κάποιο τρόπο να μιλήσουμε, να επικοινωνήσουμε μαζί τους και να δώσουμε μια θεώρηση για το πως θεωρούσαμε εμείς ότι έπρεπε να παλέψουμε, να αντιταχούμε απέναντι στις επιβαλλόμενες συνθήκες της φυλακής. Παρ' όλα αυτά, αυτό γινόταν όλο και πιο δύσκολο μέρα με τη μέρα. Δηλαδή το βλέπαμε κι εμείς στους εαυτούς μας ότι όχι μόνο αυτό το πράγμα δεν ήταν παραγωγικό αλλά αντίθετα μας έκανε και εμάς να υποχωρούμε σε διάφορα ζητήματα, καταλαβαίνοντας ότι δεν υπάρχει καμία δίοδος επικοινωνίας γιατί η οργάνωση των σχέσεων είναι τέτοια, τόσο βαθειά ιεραρχική, αν και άτυπη, που αποτρέπει κάθε προσπάθεια διάχυσης στη βάση, ας το ονομάσουμε έτσι, της φυλακής. Ουσιαστικά άμα είναι να υπάρξει κάποια κινητοποίηση, αυτή θα πρέπει να έχει όχι μόνο συζητηθεί αλλά και συμφωνηθεί από το αρχηγικό κομμάτι των κρατούμενων από οποιαδήποτε φυλετική ομάδα μπορεί να προέρχεται αυτή. Γι' αυτό και όσο περνούσε ο καιρός και καταλαβαίνοντας κι εμείς το αδιέξοδο και προκειμένου να υπάρχει διαδικασία κινητοποίησης, προσεταιριστήκαμε περισσότερο τους αρχηγούς των ομάδων παρά τους υπόλοιπους ανθρώπους.

6 Αυτό ήταν μια επιλογή που σχετίζεται με την αδυναμία πρόσβασης στους «από τα κάτω» ή ήταν για λόγους αποτελεσματικότητας;

Και τα δύο. Η πρόσβαση ακριβώς φέρνει και την αποτελεσματικότητα. Όταν μπορείς να μιλήσεις στους ανθρώπους με ένα τρόπο που θα σε ακούσουνε, κατά κάποιο τρόπο αναγκαστικά γιατί αυτό θα τους πει ο αρχηγός, καταλαβαίνεις ότι αυτό είναι αποτελεσματικό γιατί απλά θα επιφέρει το αποτέλεσμα που θες. Πλέον βέβαια, δεν έχει να κάνει με αναρχικό αγώνα και αναρχική αντίληψη. Αλλά όπως όλα πράγματα δεν είναι καθαρά, ενδεχόμενος να οριοθετούσε πολλές φορές να το κάνουμε αυτό και σε κοινωνικές περιστάσεις εκτός φυλακής, κατά κάποιο τρόπο υπήρχε το ίδιο ζήτημα, συνειδησιακό αλλά και πρακτικό, και εντός της φυλακής. Δηλαδή σε ποιο βαθμό μπορεί η αποτελεσματικότητα μιας παρέμβασης μας να συγκρουστεί με την αντίληψή μας. Αυτό ήταν ένα ζήτημα που πάντα αντιμετωπίζαμε και φυσικά δεν υπήρχε τρόπος να απαντηθεί άμεσα. Είχαμε να διαλέξουμε είτε απέναντι στην αποτελεσματικότητα είτε στην απραξία. Και με το γρήγορο ρυθμό που εξελίσσονται τα πράγματα στη φυλακή όσον αφορά αρνητικές επιπτώσεις, όπως για παράδειγμα τώρα με τον νέο σωφρονιστικό κώδικα ή με την ψήφιση ενός νόμου ή με ένα αναπάντεχο γεγονός όπως με τον Καρέλι ή την αλλαγή μιας κατάστασης γενικότερα, η απραξία θα μας έφερνε σε πολύ χειρότερη θέση από ότι η επιλογή της αποτελεσματικότητας.

Η Απεργία Πείνας του Βασίλη Δημάκη

Στις 12 Μαρτίου 2018 το πειθαρχικό συμβούλιο των Φυλακών Κορυδαλλού απέρριψε, για τρίτη συνεχόμενη φορά, το αίτημα του κρατούμενου φοιτητή Βασίλη Δημάκη για χορήγηση εκπαιδευτικής άδειας.

Η αρνητική απάντηση στηρίχθηκε στη δικαιολογία ότι τα μαθήματα είναι θεωρητικά, γι' αυτό και δε χρειάζεται η φυσική του παρουσία, ενώ το διδακτικό προσωπικό του ΕΚΠΑ, όπου φοιτά ο κρατούμενος, διαβεβαιώνει πως η παρακολούθηση των μαθημάτων είναι απαραίτητη.

Κι ενώ η διάταξη του σωφρονιστικού κώδικα δεν εξαιρεί τις εκπαιδευτικές άδειες κρατούμενων για την παρακολούθηση θεωρητικών μαθημάτων, το συμβούλιο της φυλακής, καθαρά για εκδικητικούς λόγους, απέκλεισε τον Β. Δημάκη από το αναφαίρετο δικαίωμα στις σπουδές του.

Η αυταρχική συμπεριφορά του συμβουλίου των φυλακών, την οποία έχει υποστεί κατά το παρελθόν, κορυφώνεται το τελευταίο εξάμηνο, με τις συνεχείς απορρίψεις των αιτημάτων του για εκπαιδευτική άδεια.

Γι' αυτό ξεκίνησε απεργία πείνας από τις 14 Μαρτίου 2018, ενάντια στον κρατικό και σωφρονιστικό αυταρχισμό δηλώνοντας ότι «Για έναν τόσο σημαντικό σκοπό, που ακουμπά την ίδια την καρδιά της αξιοπρέπειάς μου ως ανθρώπου, να γνωρίζετε πως δεν θα υποχωρήσω παρά

μόνο όταν το Υπουργείο Δικαιοσύνης Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, χρεωθεί έμένα ως τον πρώτο νεκρό κρατούμενο από απεργία πείνας (και κατόπιν δίψας), που χάθηκε διεκδικώντας ευγενικά τα ανθρώπινα δικαιώματα».

Το ιατροφαρμακευτικό σύστημα των σωφρονιστικών καταστημάτων στην Ελλάδα

Με αφορμή τον θάνατο του πιτσιρικού Μαλτέζου Σώζου, στις 2/2/2018, στις φυλακές της Λάρισας από οδοντική φλεγμονή, αναγκάστικα να σκεφτώ το αν και το πόσο μετράει μια ανθρωπίνη ζωή στα ελληνικά κολαστήρια. Ενδιαφέρον έχει και το πώς χειρίζεται το κράτος, αλλά και τα συστημικά ΜΜΕ, αυτές τις κρατικές δολοφονίες.

Για όσους θυμούνται, προσπάθησαν να αποσιωπήσουν το θέμα: την πρώτη και δεύτερη ημέρα δεν υπήρχε πουθενά σαν είδηση.

Μετά όμως από το σάλο που προκλήθηκε από τα μέσα αντιπληροφόρησης, κι εφόσον είδαν ότι δεν μπορούσαν να φιμώσουν τους κρατούμενους που μιλούσαν για αυτό, άρχισε να εμφανίζεται σαν είδηση, αλλά με άγνωστη αιτία θανάτου, ενώ, αφήνοντας υπονοούμενα ότι μπορεί να πέθανε από ναρκωτικά, έλεγαν «πριμνόμενους τις τοξικολογικές εξετάσεις». Το θέμα δεν καταλάγιασε.

Δυστυχώς για αυτούς, και σύμφωνα με την ιατροδικαστική έκθεση, επιβεβαιώθηκε ότι ο συγκρατούμενός μας Σώζος έφυγε από απόστημα στο δόντι. Τότε τα συστημικά παπαγαλάκια μιλούσαν για ένα ατύχημα στην καλοκουρδισμένη μηχανή που ονομάζεται «φυλακή». Η αλήθεια όμως είναι άλλη: ο θάνατός του Σώζου είναι απλά ένας ακόμα, όπως δεκάδες που συμβαίνουν κάθε χρόνο στα ελληνικά κολαστήρια.

Αναγκάστηκα να φέρω στη μνήμη μου τα μπουντρούμια της δημοκρατίας τους,

που άλλαξα την τελευταία 10ετία, και το τί έχω δε.

Πρώτη στάση Αυλώνα (φυλακές ανηλίκων). Το πρώτο πράγμα που σου έκανε εντύπωση, είναι τα παραμορφωμένα και πρησμένα πρόσωπα των κρατούμενων. Τον λόγο τον βίωνα στο πετσί μου, το ίδιο κιόλας βράδυ... Κάθε βράδυ είμασταν το κυρίως πιάτο για εκατομμύρια κοριοί. Όταν πήγα στο ιατρείο, μετά από αλλεργικό σοκ από το δάγκωμα των κοριών, φάρμακα, φυσικά, δεν υπήρχαν, αλλά υπήρχε η συμβουλή από το γιατρό, μου είπε «να αρχίσω να το συνηθίζω» το δάγκωμά τους γιατί οι αλοιφές είναι ακριβές και δεν γίνεται να προμηθεύει τη φυλακή με αυτές».

Επόμενη στάση, Χίος, μία φυλακή 170 ατόμων που είχε αγροτικό ιατρό 6 ώρες την εβδομάδα και τις υπόλοιπες ώρες, εάν πάθαινες το παραμικρό, μπορούσες ελεύθερα να πεθάνεις στο θάλαμο σου. Είκοσι μήνες που έμεινα στη Χίο, έβγαλαν σχεδόν 10 νεκρούς παγωμένους μέσα από τους θαλάμους τους.

Μετά από εκεί, πήραμε σειρά για Κέρκυρα. Η φυλακή είχε 10 ακτίνες και σχεδόν 300 άτομα, εκεί ο Αγροτικός γιατρός έρχόταν 5 μέρες την εβδομάδα, για 2 ώρες την ημέρα. Στην Κέρκυρα συνάντησα μία πρωτοτυπία, που δεν έχω ξαναδεί σε άλλο κολαστήριο: ανθρωποι οροθετικοί ήταν κλεισμένοι σε πειθαρχεία 24 ώρες το 24ωρο, 7 ημέρες την εβδομάδα, και αναγκασμένοι να κάνουν ανάγκες μέσα σε μπουκάλια και να κοιμούνται δίπλα σε αυτά. Ο λόγος ήταν απλός: δεν θεωρούνταν από τον αρ-

Η εξέλιξη του αγώνα του Β. Δημάκη είναι ότι την Πέμπτη, 29/3/2018, αισθάνθηκε αδιαθεσία και πήγε στο ιατρείο των φυλακών, ο γιατρός πρότεινε την εισαγωγή του σε νοσοκομείο, την οποία αρνήθηκε.

Την Παρασκευή, 30/3/2018, του ανακοινώθηκε ότι το συμβούλιο δέκονε και ότι θα συνεχίσει τη Δευτέρα, 2/4/2018, και έπειτα από την καταληκτική ημερομηνία της Πέμπτης 05/04 και της μη έκδοσης απόφασης από το συμβούλιο, ο Δημάκης την Παρασκευή 06/04 κλιμάκωσε και σε απεργία δίψας, όπως έχει δηλώσει ο ίδιος.

Μετά από τις αρνητικές αποφάσεις του συμβουλίου και την δήλωση αναμοδιότητας του υπουργείου δικαιοσύνης και έχοντας πραγματοποιήσει συνολικά 31 μέρες απεργία πείνας και 8 μέρες δίψας, ο Βασίλης Δημάκης αποφάσισε να σταματήσει την απεργία πείνας και δίψας το Σάββατο 14/04, κατόπιν διαβεβαιώσεων από τον γενικό διευθυντή συντονισμού σωφρονιστικών καταστημάτων Π. Δουλάμη, ότι ο φυλακισμένος φοιτητής «θα έχει άμεσα πρόσβαση στο Πανεπιστήμιο»

Ο κρατούμενος φοιτητής ζητούσε μόνο να ενσωματωθεί στην υφιστάμενη νομοθεσία και παράλληλα να σταματήσει αυτή η ιδιότυπη εκδικητική τιμωρία.

 demis

χιφύλακα της φυλακής αρκετά άρρωστοι για να είναι σε νοσοκομείο αλλά και ήταν επικίνδυνοι, μην κολλήσουν τους υπόλοιπους. Οπότε εκεί, ξεχασμένοι μέσα στο μπουντρούμι, ήτανε μία χαρά για όλους.

Για να γράψω για το πως είναι η ιατροφαρμακευτική περιθαλψη σε όλα τα ελληνικά κολαστήρια, θα χρειάζομουν δεκάδες τόμους, για τον λόγο αυτό πιάνωμε την μεγαλύτερη φυλακή, η οποία είναι μέσα στον αστικό ιστό, και θεωρείται ότι στο θέμα της ιατροφαρμακευτικής περιθαλψης είναι λίγο καλύτερα από τις υπόλοιπες.

Εδώ αναγκάζομαι και φέρνω στη μνήμη ένα πάλι προσωπικό βίωμα, αλλά αρκετά συνηθισμένο για αρκετούς κρατούμενους: Έτυχε και είχα σπάσει και τα δύο χέρια μου στο κατάστημα κράτησης Κορυδαλλού και έπρεπε να μεταχθώ σε εξωτερικό νοσοκομείο για γύψο, ακτινογραφίες κλπ. Μου ζήτησαν να φορέσω χειροπέδες, αλλιώς δεν θα με κάνανε μεταγωγή.

Όταν αρνήθηκα και ζήτησα την παρέμβαση του ιατρού, διότι τα χέρια μου ήταν σπασμένα σε τέσσερα σημεία, ο γιατρός μου είπε ότι δεν μπορεί να κάνει κάτι και

ότι υπεύθυνος είναι ο Διοικητής της μεταγωγής, οπότε, αναγκαστικά, για να μην μείνω ανάπηρος, μεταφέρθηκα με χειροπέδες και κλούβα.

Άλλο ενδιαφέρον στον Κορυδαλλό είναι ότι, ενώ η ηρωίνη είναι σχεδόν νόμιμη, τα περισσότερα φάρμακα θα πρέπει να τα αγοράσεις απ' έξω, με δικά σου χρήματα. Αν δεν έχεις κάποιον άνθρωπο να στα φέρει, ή λεφτά να τα αγοράσεις, απλά δεν παίρνεις την κατάλληλη αγωγή, με ό,τι αυτό σημαίνει. Ο αντίλογος του υπουργείου σε όλα αυτά είναι ότι δεν υπάρχουν χρήματα λόγω της οικονομικής κρίσης, λες και προ κρίσης οι φυλακές ήταν σε καλύτερη κατάσταση. Βέβαια, αυτό είναι μια ξεκάθαρη κοροϊδία, και αποδεικνύεται ότι, ενώ φάρμακα και ιατροί δεν υπάρχουν, τα ψυχοφάρμακα δίνονται με τις χούφτες, απλά για να είναι οι κρατούμενοι σε καταστολή.

Εκεί δεν υπάρχει οικονομικό πρόβλημα...

Αρκεί οι φυλακές να είναι ήσυχες και να μην ακούγονται πουθενά...

 Βασίλης Φάσης

ΕΝΗΜΕΡΩΣΕΙΣ**ΑΓΓΛΙΑ**
Yarl's Wood:
«προσωρινή» κράτηση και
αέναη κερδοφορία

Στο Ηνωμένο Βασίλειο λειτουργούν συνολικά 11 «κέντρα προσωρινής κράτησης» μεταναστών, 7 εκ των οποίων διαχειρίζονται από ιδιωτικές εταιρείες. Σε ένα από αυτά, και συγκεκριμένα στο Yarl's Wood, στην περιοχή Bedfordshire, κρατούνται περίπου 400 άτομα, κυρίως γυναίκες και παιδιά. Από τις 12/02/18, και για ένα μήνα, 120 γυναίκες πραγματοποίησαν απεργία πείνας, καταγγέλλοντας την άδικη φυλάκισή τους και τις συνθήκες κράτησής τους. Η απεργία έληξε με τις απεργούς είτε να απελαύνονται από τη χώρα, είτε να αποφυλακίζονται.

Αν και η απεργία πείνας τελείωσε, οι διαδηλώσεις και οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται σε όλη τη χώρα με αίτημα του κλείσιμο όλων των στρατοπέδων ομηρίας όπως το Yarl's Wood. Αζίζει να θυμηθούμε ότι διάφορες δράσεις αλληλεγγύης έχουν αντιμετωπισθεί με ποινική καταστολή τα τελευταία χρόνια, όπως αυτή των 15 αλληλέγγυων, που προσπάθησαν να παρεμποδίσουν την απογείωση αεροσκάφους με σκοπό να μπλοκάρουν απελάσεις στις 28/03/17. Η δίκη τους ξεκίνησε στις 18/03/18 με τους αλληλέγγυους/ες να αντιμετωπίζουν βαρύτερες κατηγορίες για τη δράση τους, η οποία βαπτίστηκε τρομοκρατική.

Σε φυλακές όπως το Yarl's Wood κρατούνται επ' αόριστον αιτούντες άσυλο, θύματα βασανιστηρίων και βιασμού (κι εδώ ας σημειώσουμε ότι ένα από τα αιτήματα των απεργών ήταν η αναγνώριση του βιασμού ως βασανιστήριο), θύματα εμπορίας ανθρώπων και παιδιά μεταναστών που έχουν μεγαλώσει στο Η.Β. Το 70% των ανθρώπων αυτών τελικά αφήνονται ελεύθεροι, ενώ υπάρχουν πολλές περιπτώσεις ατόμων που υπόκεινται σε αυτή τη βάνανση διαδικασία δυο και τρεις φορές, χωρίς να γνωρίζουν πότε θα τους απαγάγουν ξανά οι αρχές.

Αυτό που δεν πρέπει να ξεχνάμε είναι ότι κάποιοι κερδίζουν πολλά. Όσο μεγαλύτεροι είναι ο αριθμός των κρατούμενων σε αυτά τα κολαστήρια, τόσο μεγαλύτερο το μπάτζετ για εταιρείες όπως η Serco, η G4S, η Mittie και η Geo. Ενδεικτικά να αναφέρουμε ότι τα τέσσερα τελευταία χρόνια, η συνολική δημόσια δαπάνη για τα «κέντρα προσωρινής κράτησης» ξεπέρασε τα 500 εκατομμύρια λίρες στο Η.Β., με το μεγαλύτερο μέρος να κατευθύνεται στις ιδι-

ωτικές εταιρείες, ενώ 16 εκατομμύρια σε αποζημιώσεις προς πρώην κρατούμενους. Ας θυμηθούμε, επίσης, ότι η φυλακή Yarl's Wood αποτελεί τόπο κερδοφορίας για τη Serco από το 2007. Το τρέχον 8ετές συμβόλαιο, που «τρέχει» από το 2014 και ανέρχεται στα 70 εκατομμύρια λίρες, ανανεώθηκε παρά το τερατώδες σκάνδαλο υπερκοστολογήσεων ύψους 68,5 εκατομμυρίων λιρών για τις υπηρεσίες ηλεκτρονικής επιτήρησης (βραχιολάκια) για λογαριασμό του Υπ. Δικαιοσύνης, διαπιστωμένο, μάλιστα, πριν τη σύναψη του εν λόγω συμβολαίου. Στο ίδιο «πάρτυ» συμμετείχε και η οικεία σε εμάς G4S, η οποία είναι ο τρίτος μεγαλύτερος εργοδότης ιδιωτικού τομέα παγκοσμίως και ο πρώτος στην αφρικανική ήπειρο.

Ο αγώνας ενάντια στο κράτος και τους ιδιωτικούς του εταίρους συνεχίζεται με διαδηλώσεις, παραστάσεις διαμαρτυρίας και δράσεις αλληλεγγύης σε όλη τη χώρα. Στις δράσεις αυτές πρωτοστατούν άτομα που έχουν πέσει στο παρελθόν θύματα απαγωγής από την αστυνομία και αναγκάστηκαν να περάσουν από μερικούς μήνες έως δύο χρόνια της ζωής τους στα κέντρα κερδοφορίας εταιρειών όπως το Yarl's Wood.

E.Π.

Η.Π.Α.
«Μόνο ένα είναι χειρότερο απ' το να θυμάσαι πως κάποτε ήσουν ελεύθερος, κι αυτό είναι το να 'χεις ξεχάσει πως κάποτε ήσουν ελεύθερος».

Ο Λέοναρντ Πελτιέ, Ινδιάνος Τσιπέγουα Σιου, έχει συμπληρώσει 42 χρόνια στη φυλακή, καταδικασμένος δυο φορές ισόβια για δύο φόνους εκ προμελέτης, τους οποίους δεν έκανε ποτέ... Είναι ο μακροβιότερος πολιτικός κρατούμενος.

Στις 11 Μαρτίου του 1973 οι ηγέτες της φυλής των Ογκλάδα Λακότα Σιου της Νότιας Ντακότα, ακολουθώντας την «επιθετική πολιτική για την κατάκτηση των δικαιωμάτων τους», που από το 1968 έχει θέσει το «Αμερικανικό Ινδιάνικο Κίνημα» (AIM), ανακηρύσσουν την ανεξαρτησία της φυλής τους από τις ΗΠΑ. Την πράξη αυτή τη συνοδεύουν με την εκλογή προσωρινής κυβέρνησης με έδρα το Πληγωμένο Γόνατο, περιοχή που το 1890 σφαγιαστίχθηκαν και δολοφονήθηκαν χιλιάδες άσπλοι Σιού.

Για άλλη μια φορά η απάντηση ήταν ακαριαία και «αποτελεσματική». Ο αμερικανικός στρατός με το FBI εισβάλλουν στους καταυλισμούς των Ινδιάνων, «βρίζοντας» παιδιά, γυναίκες, άντρες στο δάβα τους. Όσοι από τους αγωνιστές καταφέρνουν να επιζήσουν, συλλαμβάνονται και φυλακίζονται. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ αναμένει και πάλι μια καλή αφορμή για να πνίξει εν τη γενέσει αυτή την προσπάθεια ανεξαρτησίας, καθώς τα σπλάχνα των

«Μαύρων Λόφων», που είναι η περιοχή των Ινδιάνων Σιου, κρύβουν πολύτιμους θησαυρούς, όπως κοιτάσματα ουρανίου και χρυσού.

Από το 1972 έως το 1975, που αρχίζουν οι προσπάθειες εξόρυξης του ουρανίου, περισσότερα από 60 μέλη του AIM δολοφονούνται.

Στις 26 Ιουνίου 1975 δύο πράκτορες του FBI εισέρχονται στον καταυλισμό του Πάιν Ριτζ. Ξαφνικά ακούγονται πυροβολισμοί. Κανείς δε γνωρίζει ποιος πυροβόλησε πρώτος ποιον. Όμως οι δύο πράκτορες και ένας Ινδιάνος είναι νεκροί.

Τέσσερις Ινδιάνοι καταζητούνται, δύο από αυτούς συλλαμβάνονται, αλλά το δικαστήριο της Νότιας Ντακότα τους αθώνει, κρίνοντας τους φόνους «ως μη γυνόμενους εκ προμελέτης και βρισκόμενοι σε νόμιμη άμυνα», αφού οι πράκτορες του FBI παραβίαζαν τα όρια του καταυλισμού, αλλά και τη δικαιοδοσία τους ευρισκόμενοι στο Πάιν Ριτζ. Λίγους μήνες μετά αποσύρονται οι κατηγορίες και για τον τρίτο καταζητούμενο. Αντίθετα, ο Πελτιέ εξακολουθεί να καταζητείται, αφού πρώτα έχει φωτογραφηθεί ως ένα από τα στελέχη του κινήματος του AIM. Οι φόβοι για μία πιθανά στημένη δίκη κάνουν τον Πελτιέ να διαφύγει στον Καναδά.

Μετά τον εντοπισμό του η αμερικανική κυβέρνηση ζητά την έκδοσή του, προκειμένου να δικαστεί. Τελικά ο Πελτιέ εκδίδεται για να προσαχθεί σε δίκη από τις канаδικές στις αμερικανικές αρχές στις 18 Δεκεμβρίου του 1976. Αποτέλεσμα η καταδίκη του δις ισόβια, στις 20 Μαρτίου του 1977.

Οι κάλυκες που παρουσιάστηκαν στη δίκη δεν ταίριαζαν στον τύπο του όπλου που είχε στην κατοχή του ο Πελτιέ. Μετά την ψήφιση νόμου, που επέτρεπε την πρόσβαση στις πληροφορίες των μυστικών υπηρεσιών, αποκαλύφθηκε ένα υλικό με έγγραφα 12.000 σελίδων, που ποτέ δεν είχε εμφανιστεί στη δίκη και αποδεικνύεται ότι όλα τα στοιχεία που είχαν προσκομιστεί ήταν πλαστά.

Στο μεταξύ, το FBI έχει αποδεχτεί την κατασκευασμένη θεωρία και έχει παραδεχτεί δημοσίως ότι δε γνωρίζει ποιος ευθύνεται για τους φόνους. Ωστόσο, όσον αφορά την αναψήλαψη της δίκης, δεν μπορεί, όπως δηλώνουν οι αξιωματούχοι του, «η υπηρεσία να περάσει μία τέτοια διαδικασία που θα βλάψει ακόμα περισσότερο το κύρος της»!

Στις 6 Φεβρουαρίου 2018 ο Λέοναρντ Πελτιέ απευθύνεται δημόσια με ένα γράμμα από τη φυλακή που, μεταξύ άλλων, αναφέρει:

Είμαι συγκλονισμένος, γιατί σήμερα μπαίνω στο 43ο έτος φυλάκισης. Τα τελευταία χρόνια είχα τόσες ελπίδες να μπορέσω να βγω και να γυρίσω με την οικογένειά μου στη Βόρεια Ντακότα. Και όμως, είμαι εδώ, το 2018 εξακολουθώ στα 73 μου χρόνια να αγωνίζομαι για την ελευθερία μου.

Δεν ήρθα στη φυλακή για να γίνω πολι-

τικός κρατούμενος. Εντάχθηκα στην αντίσταση της φυλής μου από την ηλικία των εννέα ετών.

[...] Ήμουν πολεμιστής από την ηλικία των εννέα ετών. Στα 73 μου ακόμα αισθάνομαι πολεμιστής. Βρίσκομαι εδώ πολύ καιρό. Χρειάζομαι την βοήθειά σας. Χρειάζομαι σήμερα την υποστήριξή σας. Μια μέρα φυλακής ακόμα για μένα είναι μια ολόκληρη ζωή αυτών που βρίσκονται έξω από δω, γιατί είμαι απομονωμένος από τον κόσμο.

Στο πνεύμα του Τρελού Αλόγου
Λεόναρντ Πελτιέ
G.A.

Valtonyc και Pablo Hasel
(Φεβρουάριος 2018,
Ισπανία)

Ο ράπερ Valtonyc καταδικάστηκε σε 3 χρόνια και 6 μήνες από το ανώτατο δικαστήριο της Ισπανίας χωρίς αναστολή, με την κατηγορία πως υποστηρίζει τρομοκρατικές οργανώσεις όπως η ETA και η GRAPO.

Ο Valtonyc διωκόταν για το περιεχόμενο των στίχων του και τις αναρτήσεις του στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, έχοντας εκφράσει με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο την εναντίωσή του στον νέο αντιτρομοκρατικό νόμο της Ισπανίας, καθώς και συνολικά στο πολιτικό σκηνικό.

Την ημέρα της φυλάκισής του έγιναν συγκεντρώσεις αλληλεγγύης με παράλληλες δράσεις ενάντια στην κρατική καταστολή και την υπεράσπιση της ελευθερίας της έκφρασης, οι οποίες έχουν αρχίσει να γίνονται αρκετό καιρό.

Ο ράπερ Pablo Hasel καταδικάστηκε σε 2 χρόνια φυλάκισης, με τις ίδιες κατηγορίες (για το περιεχόμενο των στίχων και του δημοσίου λόγου του). Τέσσερα χρόνια μετά την πρώτη του καταδίκη, ξαναμπαίνει στις φυλακές μαζί με πρόστιμο 20.000 ευρώ.

Οι καταδίκες αυτές δεν είναι «μεμονωμένα περιστατικά», αλλά μία πολιτική κατεύθυνση της εξουσίας, που οπλίζεται απέναντι σε όσους μπορούν να αντισταθούν, με όποιο τρόπο μπορούν, στην φασιστικοποίηση και τον ολοκληρωτισμό που προσπαθούν να επιβάλουν οι κρατιστές.

demis

Σχετικά με το κυνήγι
αναρχικών στη Ρωσία

Η Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Ασφάλειας (FSB) στη Ρωσία μηχανοραφεί εδώ και καιρό ένα μαζικό πογκρόμ εναντίον αναρχικών και αντιφασιστών. Ο καθόλου ευφάνταστος τίτλος «Δίκτυο» (Set/Network) επινοήθηκε ώστε να συνδεθούν ως μέλη ανύπαρκτης τρομοκρατικής οργάνωσης μια σειρά ατόμων, των οποίων η πολιτική ταυτότητα κρίνεται από το ρωσικό κράτος

ως επικίνδυνη. Στο στόχαστρο της ποινικής καταστολής βρίσκονται αναρχικοί και αντιφασίστες. Απάγονται από τους μπάτσους, βασανίζονται, εξαναγκάζονται να υπογράψουν ομολογίες και φυλακίζονται. Το χρονικό έχει ως εξής:

Στην πόλη Πενζ

Egor Zorin. Εξαφανίζεται στις 17 με 18 Οκτώβρη του '17. Βασανίζεται και ομολογεί. Σήμερα βρίσκεται υπό καθεστώς κατ' οίκον περιορισμού.

Ilya Shakursky. Απάγεται στις 19/10/17, κατά την εξοδό του από λεωφορείο. Στο αυτοκίνητό του φυτεύονται δύο χειροβομβίδες και ένα πιστόλι. Βασανίζεται με ηλεκτροσόκ και εξαναγκάζεται σε ομολογία. Σήμερα βρίσκεται προφυλακισμένος.

Vasily Kuksov. Απάγεται στις 19/ 10/ 17. Ευλοκοπήθηκε άγρια, όμως ως τώρα δεν έχει δώσει κατάθεση. Στο παραβιασμένο αυτοκίνητό του φυτεύτηκαν όπλα. Βρίσκεται σε καθεστώς προφυλάκισης.

Dmitry Pchelintsev. Συλλαμβάνεται στις 27/10/17, βασανίζεται άγρια και αναγκάζεται να «ομολογήσει». Κατηγορείται ως οργανωτής του «Δικτύου». Αν και αρχικά έκανε επίσημη αναφορά για τα βασανιστήρια που υπέστη, αργότερα την απέσυρε, γεγονός που αυξάνει τις υποψίες για περαιτέρω βασανιστήρια εις βάρος του. Βρίσκεται σε καθεστώς προφυλάκισης.

Andrey Chernov. Συλλαμβάνεται στις αρχές του Νοέμβρη 2017. Βασανίζεται και «ομολογεί». Βρίσκεται σε καθεστώς προφυλάκισης.

Στην Α. Πετρούπολη

Arman Sagynbayev. Συλλαμβάνεται στις αρχές του Νοέμβρη 2017. Η κατάσταση υγείας του ήταν πολύ άσχημη. Άλλοι κρατούμενοι ανέφεραν ότι βασανίστηκε. Βρίσκεται σε καθεστώς προφυλάκισης.

Victor Filinkov. Απάγεται στις 23/01/18 από το αεροδρόμιο Pulkovo. Μεταφέρεται στο δάσος και βασανίστηκε με ηλεκτροσόκ. Αρχικά ομολόγησε αλλά τώρα επιθυμεί να αποσύρει την κατάθεσή του. Ο

με την υπόθεση «Taranc 9» το 2008-2009. Σε όμοιες μεθοδεύσεις στηρίχθηκε και η μαζική δίωξη αναρχικών στην Ισπανία, στα τέλη του 2014 - αρχές '15, με τις επιπερήσεις Pandora και Piñata αλλά και στην Τοσχία, τον Απρίλη του 2015, με την επιχείρηση Fenix.

Δεν είναι, λοιπόν, ζήτημα «εθνικής στρατηγικής» και ούτε θα πρέπει να προσεγγίζεται ως τέτοιο. Και τούτο γίνεται απόλυτα κατανοητό, αν θυμηθούμε τα λόγια του κομισάριου της συνεδρίασης του Ρεπουμπλικανικού κόμματος, η οποία εξασφάλισε τότε τη δεύτερη υποψηφιότητα Μπους στις προεδρικές εκλογές των ΗΠΑ. Τότε, λοιπόν, ειπώθηκε προς τους δημοσιογράφους ότι ο πραγματικός κίνδυνος δεν προέρχεται από τους κομμουνιστές, ούτε καν από τους τζιχαντιστές μουσουλμάνους. Αλλά από βίαιους αναρχικούς.

E.Π.

Για τη Νάντια Λιότσε, φυ-
λακισμένο μέλος των Ερυ-
θρών Ταξιαρχιών-Μαχόμε-
νο Κομμουνιστικό Κόμμα
με ποινή ισόβιας κάθειρξης

Συνέχεια από το τεύχος Νο1 (Δεκ. 2017)

Δημοσιεύουμε αποσπάσματα κειμένου των Τορινέζων Προλετάρων για την Κόκκινη Διεθνή Αλληλεγγύη και της Συλλογικότητας Ενάντια στην Καταστολή για την Κόκκινη Διεθνή Αλληλεγγύη, που στάλθηκε από την Κόκκινη Βοήθεια (Ιταλίας).

41 bis= ΒΑΣΑΝΙΣΜΟΣ!
Ενάντια στον 41 bis!**Να υπερασπιστούμε τους φυλακι-**
σμένους της ταξικής πάλης**Να προωθήσουμε την ταξική**
και στρατευμένη αλληλεγγύη**Ενότητα στους αγώνες-**
Ενότητα ενάντια στην καταστολή

Όσες κι αν χτίζουν φυλακές κι αν ο κλοιός στενεύει

Βραχιολάκια δεν φοράνε μόνο στις φυλακές, αλλά και στην... Amazon!

Η εταιρεία λιανικού διαδικτυακού εμπορίου Amazon (του πλουσιότερου ανθρώπου στον κόσμο, Τζεφ Μπέζος, με αξία επιχείρησης 121.3 δισ. \$), επιχείρησε στην Ιταλία να βάλει «βραχιολάκια» επιτήρησης κι ελέγχου στους εργαζόμενους της «για να υποστηρίξει τους εργαζόμενους στη διάρκεια του ωραρίου τους και για να καταστήσει πιο εύκολες και αποτελεσματικές τις διαδικασίες της εργασίας τους». Κι ενώ η ιταλική Κρατική Αρχή για την Προστασία των Προσωπικών Δεδομένων προσπαθεί να κρατήσει τα προσχήματα (περί μη αποδεκτής ενέργειας), το ιταλικό Υπουργείο Εργασίας αφήνει το παραθυράκι ανοιχτό...: «τα βραχιολάκια αυτά δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν, αν δεν υπάρξει σαφής συναίνεση των συνδικάτων». Η απόφαση, λοιπόν, στα χέρια των πουλημένων γραφειοκρατών συνδικαλιστών!

Έτσι, λοιπόν, παρουσιάζεται από τα αφεντικά, με σύγχρονη γλώσσα, η αύξηση της παραγωγικότητας των εργαζόμενων, δίνοντάς τους, μάλιστα, στην περίπτωση της Amazon κι εντολή με μικρή δόνηση σε περίπτωση που κινούνται σε λαθεμένη κατεύθυνση στο χώρο δουλειάς.

Το δυστοπικό αυτό πείραμα, βέβαια, έχει δοκιμαστεί εδώ και καιρό, παγκόσμια, σε καταδικασμένους/ες ή φυλακισμένους/ες σε περιπτώσεις χορήγησης αδειών από τη φυλακή, προσωρινής απόλυσης ή αναστολής εκτέλεσης ποινής με όρους. Στην Ελλάδα, ειδικότερα, οι εκπαιδευτικές άδειες των κρατούμενων χορηγούνται μόνο με τη χρήση «βραχιολιού», μία τάση που, απ' ό,τι διαφαίνεται, θα επεκταθεί και σε όσους/ες καταδικάζονται με αναστολή ή σε όσους/ες θα παίρνουν κανονική άδεια.

Η χρήση «βραχιολιού», όμως, έχει και ταξικό χαρακτήρα. Η εταιρεία G4S που το διαχειρίζεται πληρώνεται από τον/ην κρατούμενο/η 15€ την ημέρα, ή 450€ το μήνα, όσο δηλαδή ένας σημερινός μισθός. Ο/Η κρατούμενος/η είναι υποχρεωμένος/η να το φοράει και μέσα στη φυλακή (διότι, όπως ισχυρίζεται η εταιρεία, η προσθαφαίρεση του «βραχιολιού» απαιτεί ειδικευμένο τεχνικό κι, άρα, είναι ασύμφορη), με αποτέλεσμα να προκαλεί ανεπανόρθωτα παθολογικά προβλήματα στους/ις κρατούμενους/ες, λόγω της συνεχούς έκθεσης σε ηλεκτρομαγνητικό πεδίο.

Το αποτέλεσμα είναι ότι όσοι/ες δεν έχουν χρήματα, δεν θα μπορούν να το χρησιμοποιήσουν. Η αντιπρόταση, βέβαια, δεν είναι το «δωρεάν βραχιολάκι». Το ζήτημα είναι αν αποδεχόμαστε στη φυλακή (όπως και στον εργασιακό τομέα) τη δυστοπική κατάσταση επιτήρησης κι ελέγχου, σε μία κοινωνία που προσπαθεί να καταγράφει τις κινήσεις μας, γνωρίζοντας ανά πάσα στιγμή που είμαστε και τι κάνουμε, με αντάλλαγμα «ανάσες ελευθερίας». Μεγάλο και δύσκολο θέμα, που πρέπει, όμως, να ανοίξουμε...

*

ο νους μας είναι αληταριό

που όλο θα δραπετεύει

Οι θάνατοι στις φυλακές (και στα Α.Τ.) δεν είναι «τυχαίοι», είναι δολοφονίες των ανθρωποφυλάκων (και των μπάτσων)

5 θάνατοι σε 20 μέρες στις φυλακές και στα κρατητήρια αστυνομικών τμημάτων:

* **29 Γενάρη 2018.** Ένας 29χρονος εξαρτημένος και οροθετικός, στο αποκαλούμενο «νοσοκομείο» των φυλακών Κορυδαλλού «Άγιος Παύλος», βρέθηκε απαγχονισμένος, σε ειδικό χώρο απομόνωσης. Σε λίγες εβδομάδες αποφυλακίζόταν...

* **2 Φλεβάρη 2018.** Ο Μαλτέζος Σώζος, 26 ετών, πέθανε από πρήξιμο-μόλυνση δοντιού στις φυλακές Λάρισας, μετά από μεταγωγή του από τις φυλακές Μαλανδρινού, προκειμένου να εισαχθεί στο Νοσοκομείο Λάρισας. Δυστυχώς, δεν πρόλαβε...

* **5 Φλεβάρη 2018.** Κρατούμενος, 33 ετών, κρεμάστηκε στις φυλακές Αλικαρνασού Κρήτης.

* **11 Φλεβάρη 2018.** Κρατούμενος, 58 χρονών, αυτοκτόνησε στο Α.Τ. Τρικάλων κόβοντας την καρδιά του.

* **16 Φλεβάρη 2018.** Αυτοκτονία κρατούμενου στο Α.Τ. Κισσάμου Χανίων. Απαγχονίστηκε με κουβέρτα.

Είτε πρόκειται για ολιγωρία των δεσμοφυλάκων/μπάτσων, είτε πρόκειται για αυτοκτονίες λόγω των απάνθρωπων όρων κράτησης και της αδυναμίας των πιο «ευαίσθητων» κρατούμενων να δουν «φως στο τούνελ», όλα αυτά δείχνουν το απαίσιο πρόσωπο του κρατικού μηχανισμού, που είναι ένας νομιμοποιημένος «κίλερ». Σκοτώνει και, με μία ΕΔΕ, (αυτο)απαλλάσσεται. Κι όλα αυτά δεν ισχύουν, βέβαια, για τους πλούσιους και επώνυμους κρατούμενους, που εύκολα μπορούν να πηγαίνουν στα νοσοκομεία ή που έχουν όλες τις ανέσεις στα κελιά τους, ώστε να καλοπερνάνε και να μην σκέφτονται την αυτοκτονία.

Αυτός ο σύγχρονος Μολώχ, που τρέφεται από τις σάρκες των κρατούμενων, δεν αναμορφώνεται, ούτε εξανθρωπίζεται. Ανατρέπεται.

*

2^η άδεια για τον Δημήτρη Κουφοντίνα

Με λιγότερο θόρυβο και επιθέσεις από τον δεξιό και ακρο-δεξιό πολιτικό και μιντιακό συρφετό πήρε ο Δημήτρης Κουφοντίνας τη 2^η διήμερη άδειά του στις αρχές Φλεβάρη. Μια άδεια που δικαιούται στα 8 χρόνια και την παίρνει στα 16!

Ας το χωνέψουν καλά, ότι δεν είναι δυνατόν να ξαναδικάζεται ο Δημ. Κουφοντίνας, για 2^η φορά, από τους «παθόντες» συγγενείς τραπεζιτών, εφοπλιστών, πολιτικών, στρατιωτικών, βασανιστών, κ.α., με αίτημα να μην πάρει ποτέ άδεια ή να μην βγει ποτέ από τη φυλακή.

Πίσω απ' όλα αυτά, μάλλον, υπάρχει κάτι άλλο που δεν το ομολογούν: το φάντασμα του «φαρμακοχέρη» τους φοβίζει ακόμα. Κι ας μην είναι το δικό του χέρι...

Σαν αερίκο θα ζήσω σαν αερίκο

«Αερίκο»,

στίχοι: Θαν. Παπακωνσταντίνου

*

«Αποσυμφόρηση φυλακών»: καλά, πλάκα μας κάνουν;

Η μείωση του αριθμού των κρατούμενων λόγω απολύσεων από τις φυλακές (σύμφωνα με τους πρόσφατους πίνακες του Υπουργείου Δικαιοσύνης), πλασάρεται με το συνοδευτικό χαπάκι, ότι, δηλαδή, υπάρχει πολιτική βούληση για «αποσυμφόρηση των φυλακών». Τι λένε, όμως, αυτοί οι πίνακες; Οτι ενώ, πράγματι, υπήρξαν απολύσεις κρατούμενων με το νόμο Παρασκευόπουλου (από 12.693 το 2014, μειώθηκαν σε 11.798 το 2015 και σε 9.611 το 2016), στη συνέχεια ο αριθμός των κρατούμενων παραμένει σταθερός (9.560 το 2017) και μετά αυξάνεται πάλι! (10.011 το Γενάρη του 2018, 10.030 τον Φλεβάρη του 2018, και 10.055 το Α' 15ήμερο του Μάρτη 2018). Τι σημαίνει αυτό; Οτι οι «αξιότιμοι» κ.κ. δικαστές και εισαγγελείς ξαναπήραν φόρα και συνεχίζουν, με αμείωτο ζήλο, να στέλνουν παραπάνω κόσμο στη φυλακή (παρά τις αποφυλακίσεις), μοιράζοντας πολλές και εξοντωτικές ποινές, με αποτέλεσμα να ξαναγεμίζουν οι φυλακές. Οσοι/ες αποφυλακίζονται πρέπει να αντικαθίστανται από νεο-εισερχόμενους/ες...

Το κατασταλτικό κράτος δουλεύει με σχέδιο. Αστυνομία+αντιτρομοκρατική «υποδεικνύουν» ενόχους και εισαγγελείς+δικαστές «εκτελούν».

Υ.Γ.: Αυτό το ζήτημα έχει, εξάλλου, αναδειχθεί και από τους κρατούμενους μέσω της Επιτροπής Αγώνα Φυλακών, που, αναφερόμενη στον σωφρονιστικό κώδικα, επισημαίνει ότι εξοντωτικές ποινές μοιράζονται σαν τα στραγάλια και, επιπλέον, ότι στην περίπτωση που κρατούμενοι/ες υποπέσουν σε πειθαρχικό παράπτωμα, στη διάρκεια έκτισης της ποινής ή της άδειας, υποχρεούνται να εκτίσουν τις επιπλέον ποινές ανεβάζοντας την κράτησή τους στα ύψη.

*

Επιλεκτική τροπολογία

Το ΚΚΕ έφερε 2 τροπολογίες στη Βουλή (στο πλαίσιο του νομοσχεδίου «Καταπολέμησης της βίας κατά των γυναικών και της ενδοοικογενειακής βίας») για κατάργηση διατάξεων του «τρομονόμου» και τον περιορισμό χρήσης του DNA. Κι ως εδώ καλά. Στη συνέχεια, αναφέρεται, επιλεκτικά, στην εξόφθαλμη περίπτωση χρήσης DNA για την καταδίκη της Ηριάννας και του Περικλή. Λέξη, βέβαια, για τους πολιτικούς κρατούμενους ένοπλους αντάρτες. Τσιμουδιά για τους αναρχικούς. Αυτοί είναι επικίνδυνοι «τρομοκράτες»... Οχι, βέβαια, ότι περιμέναμε κάτι διαφορετικό απ' αυτούς που δήλωναν τον Δεκέμβρη του 2008 ότι «στην πραγματική λαϊκή εξέγερση δεν θα σπάσει ένα τζάμι» (Παπαρήγα).